

บทที่ 3

โทษประหารชีวิตและวิธีการลงโทษประหารชีวิต

การลงโทษผู้กระทำความผิดนั้นเมื่ออยู่หลายวิธีดังได้กล่าวมาแล้ว แต่การลงโทษที่ถือว่าเป็นการกำจัดผู้กระทำความผิดออกไปจากสังคมที่รุนแรงที่สุด คือ โทษประหารชีวิต ซึ่งมีทั้งข้อดีและข้อเสีย ในส่วนของข้อดี มีผู้กล่าวกันว่าเป็นการยับยั้งอาชญากรรม เพราะการประหารชีวิตเป็นวิธีการอย่างเดียว ที่จะกำจัดบุคคลที่สังคมไม่ต้องการให้พ้นไปเสียโดยเด็ดขาด ถ้าเพียงแต่นำมากักขังไว้ บุคคลนั้น ๆ ก็อาจจะยังมีโอกาสที่จะออกมาก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่สังคมได้อีก แต่ข้อเสียของโทษประหารชีวิตก็มี คือเป็นการเสียดายต่อการประหารชีวิตผู้บริสุทธิ์ ถ้าหากเกิดความผิดพลาดขึ้นในขบวนการยุติธรรมในทางอาญา เนื่องจากเคยปรากฏมาแล้วว่าได้มีการตัดสินลงโทษผู้กระทำความผิดผิดตัว ซึ่งก็ไม่มีทางที่จะแก้ไขได้อีก

ประเทศไทยก็เป็นประเทศหนึ่งที่ยังคงนิยมการลงโทษประหารชีวิตอยู่ จึงเห็นควรที่จะศึกษาถึงโทษชนิดนี้ เพื่อจะได้นำมาใช้กันอย่างระมัดระวัง และมีผลดีต่อส่วนรวมมากที่สุด ทั้งนี้ จะได้ศึกษาถึงวิวัฒนาการของการลงโทษประหารชีวิต ตั้งแต่สมัยโบราณ จนถึงปัจจุบันว่ามีความเป็นไปอย่างไร วัตถุประสงค์ของการลงโทษในแต่ละสมัยมีความแตกต่างกันอย่างไร ตลอดจนศึกษาถึงการลงโทษประหารชีวิตของต่างประเทศ เพื่อจะได้รู้ถึงความเปลี่ยนแปลงมีมาอย่างไร วิธีการลงโทษประหารชีวิตที่แตกต่างกันออกไปในแต่ละประเทศ ว่ามีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้หรือไม่เพียงไร

3.1 วิวัฒนาการของการลงโทษประหารชีวิต และวัตถุประสงค์ของการลงโทษประหารชีวิตในสมัยต่าง ๆ ของไทย

กฎหมายเก่าที่เราสามารถศึกษาได้ถึงโทษทางอาญาที่สำคัญมี กฎหมาย

ตราสามดวง¹ กฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127

3.1.1 การลงโทษตามกฎหมายตราสามดวง ได้มีการจัดหมวดหมู่แยก
ลักษณะของโทษไว้ ดังนี้

- (1) โทษฆ่าให้ตาย
- (2) โทษจำคุก
- (3) โทษปรับ
- (4) โทษทวน หรือโบย
- (5) โทษริบทรัพย์สิ้น
- (6) โทษทรมานร่างกาย การประจาน และการตัดอวัยวะ
ส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกาย

สำหรับความผิดโทษ ฆ่าให้ตาย นี้ เป็นโทษที่ร้ายแรงที่สุด ใช้สำหรับความผิด
บางลักษณะที่มีความรุนแรง หรือกระทบกระเทือนต่อความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง
และศีลธรรมอันดีของประชาชน ตัวอย่าง

1. ความผิดเกี่ยวกับการเป็นจัญทอแผ่นดิน หรือต่อพระมหากษัตริย์

ความผิดประเภทนี้ตัวบทในระอยการกบฏศึกจัดไว้เป็น 79 มาตรา แบ่งเป็น
2 ส่วน ส่วนหนึ่งเกี่ยวกับการคิดกบฏทรยศต่อพระมหากษัตริย์ หรือต่อบ้านเมือง ส่วนหนึ่ง
เกี่ยวกับความประพฤติอันสมควรหรือไม่สมควร ในระหว่างการรณรงค์สงคราม เช่น สู้ศึก
จนตัวตาย มีบำเหน็จ หรือหนีศึกจนตัวตายมีโทษ กฎหมายในส่วนนี้จึงไม่ใช่กฎหมายอัน
เกี่ยวด้วยความผิดที่เรียกว่ากบฏ แต่เป็นกฎหมายอาญาศึกที่ทหารใช้ลงแก่กันในระหว่าง

¹ เป็นกฎหมายที่ใช้ในสมัยอยุธยา ต่อมาพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้า
จุฬาโลก ใต้ทรงชำระแก้ไขใหม่และรวบรวมไว้เมื่อ จุลศักราช 1166 หรือ พ.ศ. 2343.

สงคราม คำเรียกชื่อที่ว่าพระอัยการภฏศึกจึงไม่ถูกต้องนัก¹ ในที่นี้จะศึกษาตัวบทของ
ส่วนแรก ใดแก่

มาตรา 1 ว่าด้วยการคิดร้ายด้วยใจใหญ่ไฝสูงเกินศักดิ์ มักบฏประทุษร้าย
จะคำพระองค์ลงจากกำจัตร์ อนึ่ง ทำร้ายพระองค์ด้วยโหรายาพิศม แลด้วยศเครื่อง
ศาสตราสรรพุทธิให้ถึงสิ้นพระชนม์ อนึ่ง พระเจ้าอยู่หัวให้ผู้ใดไปขึ้นเมืองครองเมือง
แลมิไคเอาสุพรรณบุผา แลภักทยา เข้ามายังคมถวายแขวงเมือง อนึ่ง ผู้ใดเอาใจไป
เผื่อแผ่ชาติศัตรู นึกแนะให้ยกเข้ามาเบียดเบียนพระนครขอขันธ์เสมาธานีใหญ่
อนึ่ง ผู้ใดเอากิจการบ้านเมืองและกำลังเมืองแจ้งให้ข้าศึกฟัง ถ้าผู้ใดกระทำดังกล่าวนี
โทษผู้นั้นเป็นอกุศลโทษ 3 สถาน สถานหนึ่งให้บริวารบาทว์ ฆ่าเสียให้สิ้นทั้งโคตร
สถานหนึ่งให้บริวารบาทว์ฆ่าเสีย 7 ชั่วโคตร² สถานหนึ่งฆ่าเสีย ส่วนโคตรนั้นอย่าให้
เลี้ยงสืบไป เมื่อประหารชีวิตนั้น ให้ประหารให้ไค 7 วัน จึงให้สิ้นชีวิต เมื่อประหารนั้น
อย่าให้โลหิตและอศภตกลงในแผ่นดิน ให้ใส่แพลอยเสียตามกระแส่น้ำ

มาตรา 5 เป็นข้าพระเจ้าอยู่หัวเลี้ยงให้มียศฐาศักดิ์ แลมันโมหะจิต
คิดใหญ่ ใจไคไฝสูงศักดิ์ ทำกบฏประทุษร้าย ทอรับพุงเมืองท่าน ทำดังนั้น ท่านว่า
โทษหนัก ให้ฆ่าเสียให้สิ้นทั้งโคตร

มาตรา 10 ข้าศึกราชศัตรูปลอมตัวเข้ามาในขอขันธ์เสมา แลมันคิด
องอาจ คิดร้ายเป็นจุลาจลในแผ่นดินท่านก็คิ ชาวต่างประเทศต่างเมืองเข้ามาอยู่ใน
ขอขันธ์เสมาแล้ว แลมันคิดร้ายต่อแผ่นดินท่านก็คิ ข้าศึกต่างประเทศแปลงปลอมเข้าไป

¹ม.ร.ว.เสนีย์ ปราโมช , "กฎหมายสมัยกรุงศรีอยุธยา" จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
เล่ม 9 ปีที่ 14 (กันยายน 2510) : 22-23.

²การประหารชีวิต 7 ชั่วโคตร ในสมัยรัชกาลที่ 5 สำหรับคนที่เป็นกบฏ
หมายถึง การประหารชีวิตบุคคลดังนี้ 1. นักโทษ 2. ลูก 3. หลาน 4. เหลน 5. พ่อแม่
6. ปู่ย่าตายาย 7. ทวด

ในพระราชวัง แลไปถึงพลับพลาหน้าพระลานสดานกัศิ แลเข้าไปถึงห้องพระโรงมุขบาท
สดานโคกัศิ จับไคพิจารณาเป็นสัจ ไทลึงโทยะ 3 สदान ส่วนผู้รู้เห็นสมฐันัน ให้ลับแลเถื่อ
เนื่อฆาเสียบ ธิบทพิษย์ผู้ทำจุลาจลในแผ่นดินเขาพระคคลัง

มาตรา 14 ผู้ไคพระเจ้ายู่หัวแต่งตั้งให้มียศฐาศักัศิ แลเป็นนายหมวด
นายกอง ทเกล้า ทหาร ไพรฟ้าชาแผ่นดิน มีการรณรงค์สงคราม มิไคโดยช่วยราชการ
ภาคครอบครวั อพยพหนีไปเข้าควยข้าศึก แลไปชุมนุมอยู่ในป่าคัง ท่านวาเป็นกบฏ
ให้ฆาเสียบให้สิ้นทั้งโคตร¹ ไคไปจนถึงมาตรา 79 เป็นกฎหมายอาญาศักัศิเกี่ยวกับความผิด
เพราะไมช่วยราชการทหาร ลาถอยในเวลารบศึกทั้งทางบกทางน้ำ เช่น ระหว่างชนช้าง
ก็ถอยออกมาชัวตัวช้างและอื่น ๆ โทยะมีบัญญัติไว้เป็นพิเศษ เช่น ให้ตระเวอรอบทัพ
แลแล้วคัเทาศักัศิระเสียบไว้

2. ความผิดเกี่ยวกับการลักช้าง ม้า วัว ควาย ที่เป็นของหลวง

สัตว์พาหนะต่าง ๆ ที่เป็นของหลวง หรือใช้สำหรับราชการ ถือว่าเป็นของ
พระมหากษัตริย์ควย ทั้งนี้ เพราะงบประมาณในการใช้จ่ายในการแผ่นดิน ยังมีไคแยก
ออกวาทรัพย์สินประเภทไค เป็นทรัพย์สินส่วนพระองค์ของพระเจ้ายู่หัว หรือเป็นทรัพย์สิน
สินของราชการแผ่นดิน² จึงถือไควาทรัพย์สินที่ใช้ในราชการเป็นของหลวง แลสัตว์พาหนะ
ช้าง ม้า เป็นสัตว์เลี้ยงไว้ใช้ในงานหลวง เพื่อพระมหากษัตริย์ใช้เสด็จตรวจหัวเมือง
หรือเป็นพาหนะในเวลาสงคราม ถือเป็นพาหนะสำคัญเช่นเดียวกับรถยนต์พระที่นั่ง
ในปัจจุบัน ดังนั้น จึงกำหนดโทษผู้ร้ายที่ลักช้างหลวง ม้าหลวง วาเป็น "โจร"
โทษให้ฆาเสียบ

3. ความผิดฐานวิวาทถึงขั้นทำร้ายร่างกายกัน

เป็นความผิดซึ่งเกิดจากการทำระหว่างบุคคล 2 ฝ่าย บุคคลฝ่ายหนึ่งจับทอก

¹ จตุพร วงศ์สุวรรณ , 117.

² ดร. สวัสดิ์ ศรีลัมภ์ , ประวัติศาสตร์กฎหมาย (กรุงเทพมหานคร :
โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง , 2518) : 19.

หรือคายนสัตว์ราชู ไปพันแหวงบุคคลอีกฝ่ายหนึ่งบาดเจ็บสาหัสและตาย ถือว่าผู้นั้นมีความผิด เป็นโจรกรรโชกบ้านเมืองทาน โทษให้ใส่คาเอาขึ้นขาหยั่งประจาน แลทวนควยลวดหนึ่ง 50 ที แลลงแพงพิจารณาปรับ ถาฆ่าเขาตายให้ฆาตุกระทำให้ตายตกไปตามกัน เว้นแต่จะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ลดหย่อนผ่อนโทษให้

4. ความคิดเกี่ยวกับทรัพย์สินและทำร้ายร่างกาย¹

ตามกฎหมายลักษณะโจร บทที่ 65 บัญญัติว่า "ผู้ใดลอบพันแหวงพังชัคทาน แลยังมีพันทำแกทาน ทานจับได้ ให้เอามันผู้ลอบทำแกทานนั้นมาจำนองแวง เอาขึ้นขาหยั่งประจาน ปลงทวนควยลวดหนึ่ง 30 ที ถาตีพันแหวงบาดเจ็บให้ตัดนิ้วมือเสีย ถาตีพันแหวงถึงสาหัสให้ตัดนิ้วทั้งนิ้วมือ นิ้วคิน เสียจนสิ้นนิ้ว ถาถึงตายให้ฆาตุรายนั้นเสีย"

ในบทที่ 67 ที่ว่า "โจรที่เอาทรัพย์สินของของหลวง ซึ่งเจ้าพนักงานเอาไป ตามเสด็จก็ตี ชัคไว้มิให้ไปก็ตี เมื่อใดโจรให้เสียบโจรไว้ในที่นั้น ถามีผู้เห็นด้วยโจร ให้ตัดลิ้นมือผู้สมแลผู้เห็นนั้นเสียด้วย"

การประหารชีวิต ตามกฎหมายตราสามดวงนี้ มีอยู่หลายวิธีซึ่งเป็นวิธีการ ที่แปลก และทรมาณไปด้วยในตัว เช่น ตามกฎหมายลักษณะกบฏศึก การประหารชีวิตด้วย วิธีทรมานมีอยู่ถึง 21 วิธี

"ผู้ใดคึกคกบฏประทุษร้ายต่อพระมหากษัตริย์ก็ตี โจรคุมพวกเข้าปล้นตีเมือง เฉาจนกัตี ปล้นตีพระนคร เฉาพระราชนิเวศน์มณเฑียรสถาน วงคลังจางกัตี ปล้นอาวาส เฉาพระอุโบสถ แลตั้งฆารามจับพระสงฆ์สามเณร จับชาวบ้าน ฆ่าโดยทารุณร้ายกาจ หรือฆ่าบิดามารดา อุปชฌาย์จารย์ เอาพระพุทธรูป พระธรรม มาทุบตีเหยียบย่ำกัตี เอาเด็กทารกไปตัดมือเท้า ตัดคอกัตี เรียกว่า เป็นผู้ร้ายยิ่งกว่าโจรธรรมดา ให้ลงโทษ

¹วิชา มหาคุณ , "วิวัฒนาการของกฎหมายไทยสมัยชุมชนบุพกาล-สมัย อยุธา" วารสารกฎหมายคณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีที่ 3 ฉบับที่ 1 (มกราคม-เมษายน 2520) : 80.

21 สถาน

1. ให้ตอยกบาลศีระ เลิกออกแล้ว เอาคีมคีมก้อนเหล็กแดงใส่ลงให้มันสมอง
พลุ่งฟูขึ้น ค้างหมอเคียวนำสมพะอม

2. ให้ถลกหนังข้างหน้าและข้างหลังศีระ แล้วหมุนกระหมวดมเข้าทั้งสิ้น
เอาทอนไม้สอดเข้าแล้วเพิกหนังทั้งผมออกเสีย แล้วเอากรรคทรายชดักบาลศีระให้
ขาวเหมือนดั่งขี้

3. ให้เอาขอเกี่ยวปากให้ฮาไว้ แล้วตามประทีปในปาก หรือนัยหนึ่งเอา
สิ่วคม ๆ แหวะผ่าปากจนถึงหมวดหู แล้วเอาขอเกี่ยวให้ปากฮาไว้ ให้โลหิตไหลออก
เต็มปาก

4. เอาผ้าชุบน้ำมันพันให้ทั่วกาย แล้วเอาเพลิงจุด

5. ให้เอาผ้าชุบน้ำมันพันนิ้วมือทั้งสิบนิ้ว แล้วเอาเพลิงจุด

6. เชือดเนื้อให้เป็นแฉ่งเป็นริ้วอย่าให้ขาด ให้มีหนังติดไว้ เชือดตั้งแต่
คอลงไปถึงข้อเท้า เอาเชือกร้อยตามริ้วรอย แล้วให้เดินเหยียบย่ำริ้วเนื้อริ้วหนัง
ให้หลุคคราตีจำ ให้เดินไปกว่าจะตาย

7. เชือดเนื้อติดหนังไว้เป็นแฉ่งเป็นริ้วตั้งแต่คอลงมาถึงเอว แล้วเชือด
แต่เอวให้เป็นแฉ่งเป็นริ้วลงมาถึงข้อเท้า ทำเนื้อข้างบนนั้นให้เป็นริ้วตลกกลมลงมา
เหมือนนุ่งผ้าคากรอง

8. ให้เอาหวงเหล็กสวมข้อศอกทั้งสองข้าง ขอเขาทั้งสองข้างให้มัน
แล้วเอาหลักเหล็กสอดลงในวงเหล็กแข็งซึ่งตรึงลงไว้กับแผ่นดินอย่าให้ไหวตัวได้
แล้วเอาเพลิงลนให้รอบตัวกว่าจะตาย

9. เอาเบ็ดใหญ่มีคมสองข้างเกี่ยวทั่วกาย เพิกหนังเนื้อแลเอ็นน้อยใหญ่
ให้หลุคขาดออกมากกว่าจะตาย

10. ให้เอาไม้คมเชือดเนื้อออกมาทีละตำลึงกว่าจะสิ้นมังสะ

11. ให้แลดับพันทั้งกาย แกวเอาแปรงหรือขุบน้ำแสบกี้ครูดขูดเซาะหนัง
แลเนื้อเอ็นน้อยใหญ่ ให้ลอกออกมาให้สิ้น เหลือแต่กระดูก

12. ให้นอนตะแคงแล้วเอาทล่าวเหล็กตอกรูหู ให้ติดแน่นกับแผ่นดินแล้ว
จับเท้าทั้งสองหันเวียนไปเหมือนบุคคผลทำมังเวียน

13. ทำมิให้เนื้อหนึ่งซาด เอาลูกศิลาผูกทุบกระดูกให้แตกย่อย แล้วรวม
ผสมเข้า ยกขึ้นหย่อนลง กระทำให้เนื้อเป็นกองเป็นลอม แล้วพับห่อเนื้อกับกระดูกนั้น
ทอดวางไว้ ทำให้เหมือนคั้งที่ทำกับฝางซึ่งวางไว้เช็ดเท้า

14. เคี้ยวน้ำมันให้เคี้ยว แล้วราดทิ้งระกว่าจะตาย

15. ให้ขังสุนัขร้ายหึ่งหลายไว้ ให้อดอาหารหลายวันให้เต็มอยาก แล้ว
ปล่อยออกไปกัดทั้งเนื้อหนังกินให้เหลือแต่กระดูกเปล่า

16. ให้เอาชวานผ่าอกทั้งเป็น แหกออกตั้งโครงเนื้อ

17. ให้นำขวยหอกที่ละน้อยกว่าจะตาย

18. ให้ทุบหลุมฝังเพียงเอว แล้วเอาฟางปกคลุมคอกขวยเพลิงพอนั่งใหม่
แล้วใจขวยไฟเหล็กให้เป็นทอนน้อยใหญ่ เป็นริ้วน้อยใหญ่

19. ให้เชือดเนื้อลา ออกทอดขวยน้ำมัน แล้วให้กินเนื้อตนเอง

20. ให้ตีขวยไม้ตะบองสั้นยาว

21. ให้ทวนขวยมั่วหลายทั้งหนาม

โทษเหล่านี้ควรแกสถานใด ให้ลงแต่สถานเดียว¹

โทษเหล่านี้ไม่ปรากฏว่าได้ใช้แต่อย่างไร เข้าใจว่าบัญญัติเพื่อใช้เป็นกา
รมข่มขู่ให้เกรงกลัวมากกว่าจะกระทำจริง โทษประหารชีวิตที่นิยมมาก คือใช้ดาบฟันศีรษะ

หรือท่วยทอนจันทร์ ในกรณีพระราชวงศ์ทั้งหลาย

3.1.2 กฎหมายเทียบบาล กฎหมายเทียบบาลในสมัยอยุธยา มีลักษณะเป็นกฎหมายคล้ายรัฐธรรมนูญ เพราะเกี่ยวกับองค์พระมหากษัตริย์ปกครองกรุงศรีอยุธยา ตลอดจนเสถียรภาพ และความปลอดภัยของพระองค์ท่านและพระบรมมหาราชวัง ได้กำหนดเรื่อง การลงโทษบรรดาพระราชวงศ์และลูกหลวง อันแตกต่างไปจากกฎหมายที่ใช้บังคับแก่ราษฎรทั่วไป เป็นอาญาที่กำหนดไว้เป็นพิเศษ เพื่อให้สมกับราชอิริยาบถ เช่น ถ้าจะตองใส่ตรวน ตองใส่เครื่องทองสำหรับลูกหลวงเอก เครื่องเงินสำหรับลูกหลวงโท ถ้ากระทำผิดอันกฎหมายบัญญัติให้ตองโทษหนักถึงสิ้นชีวิต ตองประหารท่วยวิธีที่ท่วยทอนจันทร์ แล้วเอาลงขุม ดังกำหนดไว้ในกฎหมายเทียบบาลบทที่ 175, 176¹

กฎหมายเทียบบาลมีบัญญัติไว้ต่อไปเกี่ยวกับการออกศึกสงคราม ซึ่งความจริงเป็นกฎหมายอาญาศึกมากกว่า เช่น มีตัวบทตราไว้ว่า อัยการพระราชสงครามยกไปทำศึกก็ตี ข่าศึกมาถึงเมืองก็ตี แลท้าวพระยาหัวเมืองมนตรี मुखเสนาโยชามาศ ผู้เป็นนายทัพ นายกอง ยกข้างมารู้พล ไต่รบแลมีชัยชนะแก่ข้าศึก ให้ยกกระบวนกับกฎหมายความชอบมาได้รางวัล เจียดทองเลื้อสนอง ฝ่ายลูกหลานให้เลี้ยงตามบำเหน็จ ถ้าผู้ใดถอยแต่ชั่วเสาทหนึ่ง ลงอาญาตัดหัวตัดเท้าตระเวนรอบทัพ ลูกหลานอย่าเลี้ยงเมื่อหน้า อนึ่ง ขุนคาบขุนเรือ หรือขุนช่าง ขุนตำรวจ อยู่ลอมวง แลข้าศึกปลอมถึงพลับพลาได้ให้ตัดหัวตัดเท้าตระเวนเสียบไว้ อนึ่ง เขาทัพเข้าศึกตามกระบวนแล้ว และยกเข้าจะยุทธท่วยราชศัตรู ถอยออกมาชั่วตัวช่างไหมเสีย²

การแสดงกิริยาอาการหลบหลู่พระราชอำนาจในเขตพระราชฐาน ก็มีโทษถึงตาย เช่น ถ้าปิ่นกำแพงขันในเข้าไปไหมเสีย หรือลักสาวไซ้ ลักทรัพย์ในพระราชวัง จะถูกลงโทษประหารชีวิตเช่นกัน ดังในกฎหมายเทียบบาล บทที่ 69 ตราไว้ว่า "ผู้ใดเข้า

¹ม.ร.ว.เสนีย์ ปราโมช , หน้า 24-26.

²เรื่องเดียวกัน , หน้า 27.

ไปในพระราชมณฑลเชียรสถาน ลักพาสาวยุวกานัล และลักพระราชทรัพย์ ให้ลงโทษโดยมหันตโทษแล้วมาเสีย"

3.1.3 การลงโทษตามกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ.127

ในระยะต้นของกรุงรัตนโกสินทร์ ได้ใช้กฎหมายตราสามดวงเรื่อยมา จนกระทั่งถึงสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้เอากฎหมายตราสามดวงมาชำระเปลี่ยนแปลงใหม่ และใช้เป็นทางการ เรียกชื่อว่า "กฎหมายราชบุรี" และในปี พ.ศ.2440 จึงได้มีการตรวจชำระและได้ร่างขึ้นเป็นประมวลกฎหมายเป็นครั้งแรก โดยมีเสด็จในกรมหลวงราชบุรีดิเรกฤทธิ์ เป็นองค์ประธาน ส่วนกรรมการนั้นมีทั้งนักกฎหมายไทย และที่ปรึกษากฎหมายชาวต่างประเทศ กฎหมายลักษณะอาญานี้ ได้ประกาศใช้เป็นกฎหมายเมื่อวันที่ 1 มิถุนายน พ.ศ.2451 (ร.ศ.127)

โทษที่กำหนดไว้ในกฎหมายลักษณะอาญามี 6 สถาน¹ ดังบัญญัติไว้ในมาตรา 12 ดังนี้

"มาตรา 12 อาญาสำหรับลงโทษแก่ผู้กระทำความผิดนั้น ท่านกำหนดไว้เป็น 6 สถานดังนี้

สถานหนึ่ง	ให้ประหารชีวิต
สถานหนึ่ง	ให้จำคุก
สถานหนึ่ง	ให้ปรับ
สถานหนึ่ง	ให้อยู่ภายในเขตอันมีกำหนด
สถานหนึ่ง	ให้ริบทรัพย์
สถานหนึ่ง	ให้เรียกประกันทัณฑ์บน"

ประมวลกฎหมายอาญาอินเดีย ซึ่ง เป็นประมวลกฎหมายที่มีอิทธิพลต่อการร่างประมวลกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ.127 มาก ก็ได้บัญญัติกำหนดโทษไว้ในมาตรา 53 ว่า โทษมี 6 สถาน คือ 1.ประหารชีวิต 2.เนรเทศ 3.การระจำยอมทางอาญา 4.จำคุก 5.ริบทรัพย์ 6.ปรับ

สำหรับวิธีการประหารชีวิต กฎหมายกำหนดให้เอาไปตัดศีรษะ คงบัญญัติไว้ในมาตรา 13 ที่ว่า "ผู้ใดต้องคำพิพากษาให้ลงโทษประหารชีวิต ท่านให้เอามันไปตัดศีรษะเสีย"

ส่วนความผิดอันจะลงโทษประหารชีวิตได้ตามกฎหมายนี้ แบ่งตามลักษณะความผิดอันลงโทษประหารชีวิตในกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ.127 นี้ มีดังนี้

1. ความผิดฐานประทุษร้ายต่อพระเจ้าอยู่หัว และพระบรมราชตระกูล
บัญญัติในมาตรา 97, 99 เช่น

มาตรา 97 "ผู้ใดทงองอาจกระทำการประทุษร้ายต่อพระองค์ สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวก็ดี สมเด็จพระมหารัฎฐีก็ดี มกุฎราชกุมารก็ดี ทอดูสำเร็จราชการแผ่นดิน ในเวลารักษาราชการทางพระองค์สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวก็ดี ท่านว่าโทษของมันถึงต้องประหารชีวิต

ผู้ใดพยายามจะกระทำการประทุษร้ายเช่นว่าแล้ว แม้เพียงตระเตรียมการก็ดี สมคบกันเพื่อการประทุษร้ายนั้นก็ หรือสมรู้เป็นใจด้วยผู้ประทุษร้าย ผู้พยายามจะประทุษร้ายก็ดี มันรู้ว่าผู้ใดคิดประทุษร้ายเช่นว่ามานี้ มันช่วยปกปิดไม่เอาความนั้นไปร้องเรียนขึ้นก็ดี ท่านว่าโทษมันถึงตายคุกกัน"

2. ความผิดฐานประทุษร้ายต่อนายกรัฐมนตรี ปรากฏในมาตรา 98 ทวิ และ 98 ทรี¹ ที่ว่า

มาตรา 98 ทวิ "ผู้ใดกระทำหรือพยายามกระทำโดยเจตนาแก่นายกรัฐมนตรีให้ถึงแก่ความตาย ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษประหารชีวิต

¹มาตรา 98 ทวิ และ 98 ทรี นี้ ต่อมาถูกยกเลิกโดย พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม กฎหมายลักษณะอาญา (ฉบับที่ 13) พ.ศ.2487 มาตรา 3.

มาตรา 98 ตรี "ผู้ใดกระทำหรือพยายามกระทำการประทุษร้ายแก่ชีวิตร่างกาย หรือเสรีภาพของนายกรัฐมนตรี มีความผิดของระวางโทษเป็นสองสถาน สถานหนึ่งให้จำคุกตลอดชีวิต สถานหนึ่งให้ประหารชีวิต"

3. ความผิดฐานกบฏภายในราชอาณาจักร ในมาตรา 101, 104 (5)

ตัวอย่าง

มาตรา 101 "ผู้ใดทละนองอาจ กระทำการประทุษร้ายอย่างใดใด เพื่อจะทำลายรัฐบาลเสียก็ดี เพื่อจะเปลี่ยนแปลงราชประเพณีการปกครองพระราชอาณาจักรก็ดี เพื่อจะแย่งชิงเอาพระราชอาณาจักรแม่แต่ส่วนใดส่วนหนึ่งก็ดี ทานว่า มันเป็นกบฏ ให้เอาตัวมันไปประหารชีวิตเสีย....."

4. ความผิดฐานกบฏภายนอกราชอาณาจักร ในมาตรา 105 วรรค 2

มาตรา 105 วรรค 2 "ถ้าและในเวลานั้น หรือต่อมานั้น รัฐบาลประเทศอื่นที่มันเอาใจไปเผื่อแผ่นั้น ใดกระทำการรบกวน หรือได้ประกาศจะกระทำการรบกวนพระราชอาณาจักรด้วยไซ้ ทานว่าโทษของมันนั้นต้องถึงประหารชีวิต....."

5. ความผิดต่อทางพระราชไมตรีกับต่างประเทศ มาตรา 112 วรรค 2

ที่ว่า "ถ้าและการประทุษร้ายที่มันกระทำนั้น เป็นความผิดฐานฆ่าคนโดยเจตนา หรือพยายามจะฆ่าคนโดยเจตนา ทานว่าโทษมันถึงประหารชีวิต"

6. ความผิดฐานประทุษร้ายแก่ชีวิต ในมาตรา 249, 250

มาตรา 249 "ผู้ใดกระทำโดยเจตนา ให้ผู้หนึ่งผู้ใดถึงแก่ความตาย ทานว่ามันฆ่าคนโดยเจตนา มีความผิด ให้ลงอาญาแกมันตามโทษานุโทษเป็นสามสถาน คือ สถานหนึ่งให้ประหารชีวิตให้มันตายตกไปตามกัน สถานหนึ่งให้จำคุกไว้จนตลอดชีวิต สถานหนึ่งให้จำคุกตั้งแต่สิบห้าปีขึ้นไปจนถึงยี่สิบปี"

มาตรา 250 "ผู้ใดฆ่าคนโดยเจตนาต้องตามลักษณะอย่างใดที่วาทต่อไป ในมาตรานี้ คือ

- (1) ฆ่าบิดามารดา หรือญาติที่สืบสายโลหิตโดยตรงขึ้นไปก็ดี

หน้าที่ก็

(2) มาเจ้านักงานประจำหน้าที่ หรือเพราะเหตุกระทำตาม

(3) มาคนโดยพยายามควยความพยายามทมาคหมายก็

(4) มาคนควยกระทำทรมาณ หรือการแสดงความร้ายทำแกผู้ตาย ให้ได้ความลำบากอย่างสาหัสก็

(5) มาคนเพื่อประโยชน์ที่จะเตรียมการเพื่อให้เป็นความสะดวก ในการที่มันจะกระทำผิดอย่างอื่นก็

(6) มาคนเพื่อที่จะเอาประโยชน์อันเกิดแต่การกระทำผิดอย่างอื่นมา เป็นของมัน หรือเพื่อจะปกปิดการกระทำอย่างอื่น หรือเพื่อจะหลีกเลี่ยงให้พ้นอาญา ในความผิดอย่างอื่นก็

ท่านวามันผู้ฆ่าคนตายโดยเจตนาในลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใด ตั้งว่ามานี้ เป็นคนทารุณร้ายกาจ ใหลงอาญาฆ่ามันให้ตายตกไปตามกัน"

7. ความผิดฐานปล้นทรัพย์เป็นเหตุให้เขาถึงแก่ความตาย

ตามมาตรา 301 วรรค 3¹ ที่ว่า "ถ้าและในการปล้นนั้นทำให้เขาถึงตาย ท่านวามันผู้เป็นโจรนั้น ต้องระวางโทษถึงประหารชีวิต"

มาตรา 302 "ผู้ใดเป็นโจรสลัด ท่านให้ลงโทษมันตามลักษณะโทษ ที่บัญญัติไว้ในมาตรา.....และ 301 นั้น"

¹มาตรานี้ได้ยกเลิกโดย พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายลักษณะอาญา พ.ศ.2477 (ฉบับที่ 4) มาตรา 7 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน "ถ้าและในการปล้นนั้น ทำให้เขาถึงตาย ท่านวามันผู้เป็นโจรนั้น ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือประหารชีวิต แต่ความในตอนนี้ ท่านไม่ประสงค์จะให้เอาไปใช้ลงอาญาที่ท่านบัญญัติไว้สำหรับความ ผิดฐานฆ่าคนตายโดยฉกรรจ์ อย่างหนึ่งอย่างใดที่ท่านกล่าวไว้ในมาตรา 250 นั้น".

สถานที่ประหารชีวิต มักจะเป็นบริเวณวัด ความจริงพระท่านห้ามการฆ่าสัตว์
 ตัดชีวิต แต่การนำนักโทษประหารชีวิตไปพันคอในบริเวณวัด จึงไม่เป็นการสมควรเลย
 แต่ที่ใดเลือกเอาบริเวณวัดเป็นที่ประหารชีวิต อาจเป็นเพราะเหตุผลที่ว่า จะใช้ที่เอกชน
 เขาก็จะรังเกียจ หรือจะใช้ที่สาธารณะอื่น ๆ ก็ยุ่งยากในการจัดการศพผู้ต้องโทษอีก
 จากการค้นพบเอกสารราชการ คือตราอนุญาตที่ 23/2492 ลงวันที่ 23 สิงหาคม 2460¹
 แสดงอยู่ว่า ใ้มีการขุดหลุมเตรียมไว้วงหน้า พอกอชาดเจ้าหน้าทีที่รับฉวยเอาศีรษะ
 ใส่หลุมแล้วตัดเชือกที่มีตรารวง นำเอาร่างนั้นใส่ตามลงในหลุมเดียวกัน จากนั้นก็เอาดินกลบ
 ทั้งนี้ เป็นการฝังเสร็จไปในตัว สะดวกในการจัดการความสะอาดอย่างรวดเร็ว
 วัดจึงอาจถูกเลือกใช้เป็นี่ประหารชีวิตผู้ต้องโทษ เพราะเหตุผลนี้ก็ได้

สำหรับในกรุงเทพฯ ในสมัยคน ไซป่าช้าวัดพระเชตุพน จากนั้นจึงค่อย ๆ
 ถอยห่างจากวังหลวงออกไปเรื่อย ๆ เป็นวัดโลก วัดพลับพลาไชย ต่อมาผู้คนหนาแน่นขึ้น
 จึงใช้วัดมักกะสัน ริมคลองแสนแสบ ประตูน้ำ ปทุมวัน แล้วย้ายไปประหารชีวิตที่วัดโลกอีก
 ต่อจากนั้นจึงได้มาทำการประหารที่วัดภาณี ริมคลองแสนแสบ ถนนเอกมัย และที่วัดบางปลาหมอ
 อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ตามลำดับ สำหรับวัดนี้เป็นวัดสุดท้ายที่เป็นสถานที่
 ประหารชีวิตนักโทษโดยการตัดศีรษะ ทั้งนี้ เฉพาะในกรุงเทพฯ²

ถ้าเป็นเจ้านาย บรรดาราชาวงศ์ กระทำผิดกฎหมายอันบัญญัติให้ต้องโทษ
 ประหาร จะทำการสำเร็จโทษที่วัดปทุมคงคา สำเพ็ง

สถิติจำนวนผู้ถูกประหารด้วยวิธีตัดพันคอนี้ เท่าที่คนใด ตั้งแต่ปี พ.ศ.
 2473-2476 มีผู้ถูกประหาร 53 คน³ ดังนี้

¹บรรยง มกรภิรมย์ , "วิธีการลงโทษประหาร" นิติสาส์น ปีที่ 20
เล่ม 1 (2492) : 123.

²กลิ่น อิศะธนี , "การประหารชีวิต" สังคมศาสตร์ปริทัศน์ ปีที่ 10
ฉบับที่ 10 (2515) : 43.

³บรรยง มกรภิรมย์ , "วิธีการลงโทษประหาร" หน้า 126-127.

ในปี พ.ศ.2473 มีผู้ถูกประหาร 34 คน

พ.ศ.2474 " 15 คน

พ.ศ.2475 มีจำนวนผู้ถูกประหารชีวิตอยู่ หากแต่ในปีนี้มี การเปลี่ยนแปลงการปกครองโดยคณะราษฎร ต่อมาได้มีการพระราชทานอภัยโทษเปลี่ยนเป็น โทษจำคุกตลอดชีวิตไปทั้งหมด

พ.ศ.2476 มีผู้ถูกประหาร 4 คน

3.1.4 พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายลักษณะอาญา พ.ศ.2477

(ฉบับที่ 6)

หลังจากมีการเปลี่ยนแปลงการปกครองใน พ.ศ.2475 แล้ว รัฐบาลในขณะนั้นได้หยิบยกปัญหาวิธีการประหารชีวิตขึ้นวิเคราะห์ และได้ยุติความต ใจให้เปลี่ยนวิธีการประหารชีวิตใหม่ จากวิธีการพันคอด้วยดาบ เปลี่ยนเป็นการใช้ ปืนยิงประหาร และได้ประกาศพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ.127 ใหม่ เมื่อ พ.ศ.2477 แก้ไขกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 13 และให้ใช้ ข้อความต่อไปนี้แทน "ผู้ใดต้องโทษประหารชีวิต ให้เอาไปยิงเสียให้ตาย"

สาเหตุของการเปลี่ยนแปลงวิธีการประหารชีวิตด้วยดาบมาเป็นปืน เพราะ การยิงด้วยปืน ไม่มีการตัดหรือเห็นร่างกายออกเป็นท่อนหรือชิ้นส่วนเลย การตายเป็นไป ในลักษณะที่คงรูปร่างของการเป็นมนุษย์ตามธรรมชาติ อีกประการหนึ่ง ระบบการปกครอง บ้านเมืองก็ได้เปลี่ยนไปแล้ว การเปลี่ยนวิธีการประหารก็ควรเปลี่ยนไปตามระบบการ ปกครองใหม่ ในขณะเดียวกันก็เป็นเครื่องหมายแห่งการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมอย่างหนึ่ง ประกอบด้วย คณะราษฎรที่ยึดอำนาจการปกครองส่วนใหญ่เป็นพวกทหาร¹ การใช้ปืนยิง ประหารนี้ จึงมาจากฝ่ายทหาร อันหมายถึงความก้าวหน้าของทหารที่ได้เข้าครอบงำ

¹พระยาพลพลพยุหเสนา เป็นนายพันเอกแห่งกองทัพบก ขณะนั้นดำรงตน เป็นหัวหน้าคณะรัฐบาล

วิธีการประหารของฝ่ายพลเรือนด้วย

ระเบียบการประหารด้วยการยิง สร้างขึ้นในสมัยพระยาฤทธิอัคเนย์ เป็นอธิบดีกรมราชทัณฑ์ ในปี พ.ศ. 2478 โดยได้กำหนดให้ใช้เป็นกลแมร์กมันน์¹ เป็นปืนกลชนิดหนึ่ง ยิงได้เป็นชุด ผู้ถูกยิงประหารคนแรกชื่อ นายสวัสดิ์ เมื่อวันที่ 11 กันยายน 2478 โดยนำไปยิงประหารที่ป้อมพระจุล และเท่าที่คนใดนับแต่ใช้วิธีการยิงประหาร มีสถิติแสดงจำนวนผู้ถูกยิงประหาร ดังนี้

ในปี พ.ศ. 2478	มีจำนวนผู้ถูกประหาร	1 คน
พ.ศ. 2479	"	- คน
พ.ศ. 2480	"	1 คน
พ.ศ. 2481	"	5 คน
พ.ศ. 2482	"	49 คน
พ.ศ. 2483	"	- คน
พ.ศ. 2484	"	13 คน
พ.ศ. 2485	"	7 คน
พ.ศ. 2486	"	21 คน
พ.ศ. 2487	"	9 คน
พ.ศ. 2488-2492	ไม่มีการประหารชีวิตเลย	

เหล่านี้เป็นสถิติที่ขุนนิเทศทัณฑ์ หั้วหน้าแผนกสถิตินักโทษ เป็นผู้จัดบัญชี

สถิตินี้²

¹บรรยง มกรภิรมย์ , "วิธีการลงโทษประหาร" หน้า 128.

²เรื่องเดียวกัน , หน้า 157.

จากสถิติจำนวนผู้ถูกยิงประหารนี้ เมื่อนำเปรียบเทียบกับสถิติจำนวนผู้ถูก
 ประหารชีวิตด้วยดาบพันธึรณะ จะเห็นได้ว่า การยิงประหารนี้มีจำนวนผู้ถูกประหาร
 มากกว่า อาจจะเป็นเพราะจำนวนผู้กระทำผิดมีมากขึ้น เนื่องจากขณะนั้นมีการเปลี่ยนแปลง
 การปกครองใหม่ ๆ รัฐบาลต้องการให้บ้านเมืองอยู่ในภาวะสงบสุขโดยเร็ว
 และพยายามระงับการก่อความวุ่นวาย หรือความไม่สงบเรียบร้อยของบ้านเมือง
 ประการสำคัญพยายามแสดงออกซึ่งอำนาจ ซึ่งขณะนั้นรัฐบาลมีอยู่อย่างเต็มที่ ในอัน
 จะปราบปรามผู้กระทำผิดกฎหมาย หรือผู้พยายามล้มล้างหรือไม่พอใจการปกครอง
 ของบ้านเมือง ฉะนั้น จึงมีจำนวนผู้ถูกประหารชีวิตมาก และเหตุผลอีกประการหนึ่ง
 ที่การยิงประหาร ได้รับความนิยมนมากกว่าการใช้ดาบพันธึรณะ คือการประหารชีวิต
 ด้วยการยิงดาบพันธึรณะ ปรากฏว่า เป็นการกระทบกระเทือนต่อจิตใจของเพชรฆาต
 ผู้ทำหน้าที่ประหารอย่างยิ่ง ในราวปี พ.ศ. 2470 ได้มีการประหารชีวิตหญิงคนหนึ่ง
 ชื่อ นางเลื่อน¹ ผู้ประกอบอาชญากรรมโดยหักคอหลานที่ยังเล็กใส่ตุ้ม การประหารชีวิต
 หญิงไม่คอยปรากฏเท่าใดนัก ทั้ง ๆ ที่ในระยะนั้นก็มีการประหารอยู่บ่อย ๆ ผู้ทำการ
 ประหารมีอาการใจอ่อนไม่กล้ากระทำ จึงมีการแก้ไขโดยให้คุ้มสุมอย่างมากมาย เป็นการ
 ปลุกประสาทให้เข้มแข็ง ในกรณีนี้คุ้มมากเกินไป จนทำให้การพันธึรณะไม่ลงตรงที่หมายไว้
 ที่กานคอ แต่ผ่าคตรงกลางศีรษะ หญิงนี้ร้องสุดเสียง ผู้ทำการประหารจึงเกิดความ
 ขาดใจ พันไม้เลื้อยที่และไม้ยั้งจนขาดใจไป ศพอยู่ในลักษณะอนาถใจมาก คือ
 ละไปหมดทั้งตัว รายงานการประหารครั้งนี้ได้นำขึ้นมาสู่สมเด็จพระเจ้าฟ้า กรมพระ
 นครสวรรค์ ขณะนั้นดำรงเป็นเสนาบดีกระทรวงมหาดไทย วิธีการประหารด้วยดาบจึงได้
 ถูกหยิบยกขึ้นมาพิจารณาแก้ไข แต่ในสมัยนั้นก็ยังมิได้เปลี่ยนแปลงวิธีการประหารให้ใช้ปืนยิง
 คงแก้ไขตัวบุคคลผู้ทำการประหารเท่านั้น ระเบียบที่เกิดขึ้นในครั้งนั้นมีอยู่ว่า ถ้าเพชรฆาต
 ดาบหนึ่งพันคอขาด จะได้รับรางวัล 80 บาท ถ้าไม่ขาดจะไม่ได้เลย ถ้าดาบสองช่วย

¹ เรื่องเดียวกัน , หน้า 126.

ประหารและพันคอขาดได้รับรางวัล 60 บาท¹ ทั้งนี้ เพราะความมุ่งให้เพชรฆาต
 พง์เล็งรางวัลจะได้ระมัดระวังการฟันให้มีประสิทธิภาพ อันจะเป็นการผ่อนคลาย
 ความหวาดกลัวใ้หน้อยลง

ต่อมา ด้วยความคิดต้องการเปลี่ยนแปลงวิธีการประหารนี้ ได้โอกาสเหมาะ
 คือในระยะเปลี่ยนแปลงการปกครอง คณะราษฎรได้เห็นความสำคัญของการเปลี่ยน
 วัฒนธรรม ความเจริญของบ้านเมือง จึงได้เลิกการประหารด้วยวิธีการอันป่าเถื่อนนี้เสีย
 โดยใช้ปืนยิง ซึ่งจะทำให้ความสะท้อใจแก่ผู้ทำการประหารมากกว่า สภาพศพก็อยู่ใน
 ลักษณะไม่อุจาดตาจนเกินไป และการใช้ปืนแมร์กมันน์ยิงนี้ ก็ยังคงใช้อยู่จนทุกวันนี้

3.1.5 ประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ.2499

ประมวลกฎหมายอาญานี้ได้มีขึ้นเมื่อ พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหา
 ภูมิพลอดุลยเดช รัชกาลที่ 9 ได้มีพระราชดำริปรับปรุงกฎหมายอาญาใหม่ เพราะตั้งแต่
 ได้มีการประกาศใช้กฎหมายลักษณะอาญา พ.ศ.2451 (ร.ศ.127) เป็นต้นมา บ้านเมือง
 ได้เปลี่ยนแปลงไปเป็นอันมาก จึงได้โปรดเกล้าฯ ให้ทรงพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวล
 กฎหมายอาญา พ.ศ.2499 ขึ้น ซึ่งมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2500 เป็นต้นมา

ตามประมวลกฎหมายอาญา โทษประหารชีวิตใช้เฉพาะความผิดร้ายแรง
 เท่านั้น เช่น ในความผิดของค้พระมหากษัตริย์ พระราชินี รัชทายาท และผู้สำเร็จ
 ราชการแทนพระองค์ (ตามมาตรา 107-111) ความผิดต่อความมั่นคงของรัฐ ภายใน
 ราชอาณาจักร (ตามมาตรา 113) ความผิดต่อความมั่นคงของรัฐ ภายนอกราชอาณาจักร
 (ตามมาตรา 119, 121 และ 122) ความผิดต่อสัมพันธ์ไมตรีกับต่างประเทศ
 (ตามมาตรา 132) ความผิดฐานวางเพลิงและกระทำให้เกิดระเบิด เป็นเหตุให้บุคคลอื่น

¹ปรากฏเป็นบันทึกลับ ซึ่งรับสั่งโดยพระมหิตการประชานุชิต ลงวันที่
 27 เมษายน 2470 และหนังสือเสนาบดีกระทรวงการคลังที่ 604/4381 ลงวันที่
 26 กรกฎาคม 2470 อนุมัติให้จ่ายตามนี้

ถึงแก่ความตาย (ตามมาตรา 224) ความผิดต่อชีวิต (ตามมาตรา 288-289)
 ความผิดฐานปล้นทรัพย์เป็นเหตุใหญ่ขึ้นถึงแก่ความตาย (ตามมาตรา 340) ความผิด
 ต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ (ตามมาตรา 148-149) ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการ
 ยุติธรรม (ตามมาตรา 201-202)

สถานที่ประหารชีวิต ได้กำหนดให้ดำเนินการประหารชีวิตกันที่ "แดนประหาร"
 ภายในเรือนจำบางขวาง นักโทษประหารชีวิตทั้งประเทศจะได้รับการประหารชีวิตในที่นี้
 เพียงแห่งเดียว ไม่ได้มีการประหารชีวิตนอกเขตเรือนจำแห่งนี้

วิธีปฏิบัติในการลงโทษประหารชีวิต

ในสมัยสมบูรณาญาสิทธิราช การลงโทษประหารชีวิตผู้ใด จะต้องนำความ
 ขึ้นกราบบังคมทูลของพระมหากษัตริย์เสียก่อน ต่อเมื่อได้พระราชทานพระบรมราชา
 อนุญาตแล้ว จึงนำเอาตัวไปประหารชีวิต ณ ตำบล และในเวลาที่เขาพนักงานผู้มีหน้าที่
 ในงานนั้นจะเห็นสมควร

เมื่อมีรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยแล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องขอพระราชทาน
 พระบรมราชานุญาตอีก เพราะตามรัฐธรรมนูญได้แบ่งแยกอำนาจในการปกครองประเทศแล้ว
 และพระมหากษัตริย์ไม่ทรงต้องรับผิดชอบในการใด ๆ ทั้งสิ้น

วิธีปฏิบัติเวลานี้มีอยู่ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 247
 และ 248 คือ

มาตรา 247 "คดีที่จำเลยต้องประหารชีวิต ห้ามมิให้บังคับตามคำพิพากษา
 จนกว่าจะได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติในประมวลกฎหมายนี้ ว่าควายกัณฑ์โทษแล้ว

หญิงใดจะต้องประหารชีวิต ถ้ามีครรภ์อยู่ ให้รอไว้จนกว่า
 คลอดบุตรเสียก่อนแล้ว จึงให้ประหารชีวิต

การประหารชีวิต ให้ประหาร ณ ตำบล และเวลาที่เจ้า
 หน้าที่ ในงานนั้นจะเห็นสมควร"

มาตรา 248 "ถ้าบุคคลซึ่งต้องคำพิพากษาให้ประหารชีวิต เกิดวิกลจริต ก่อนถูกประหารชีวิต ให้รอการประหารชีวิตไว้ก่อน จนกว่าผู้นั้นจะหาย ขณะถูกลง การประหารชีวิตอยู่นั้น ศาลมีอำนาจยกมาตรา 46 วรรค (2) แห่งกฎหมายลักษณะอาญา มาบังคับ

ถ้าผู้วิกลจริตนั้นหาย ภายหลังจากปีหนึ่ง นับแต่วันคำพิพากษา ถึงที่สุด ให้ลดโทษประหารชีวิตลง เหลือจำคุกตลอดชีวิต"

จากความรู้ทางคานอาชญาวิทยาและทัณฑวิทยา ที่สนับสนุนให้มีการประหารชีวิตนั้น ให้เหตุผลอันหนึ่งว่า การประหารชีวิตเป็นการกำจัดอาชญากร ผู้ก่อการอันร้ายแรงที่สุดให้เด็ดขาดไป ถ้าคิดในแง่นี้แง่เดียวแล้ว การที่ผู้ซึ่งต้องคำพิพากษาให้ประหารชีวิต จะวิกลจริตหรือไม่ ก็ไม่สำคัญ แต่กฎหมายนี้ระลึกถึงความสัมพันธ์ของมนุษย์ และความรู้สึกชั่วดีของคนทั่วไปควยว่า ไม่ควรทำคนมา ไม่ควรว่าคนมา จึงได้บัญญัติให้ถูกลงการประหารชีวิตไว้ก่อน จนกว่าผู้นั้นจะหาย

มาตรา 46 แห่งกฎหมายลักษณะอาญากล่าวว่า "ผู้ใดกระทำผิดในเวลาวิกลจริต อันเกิดแต่สัญญาวิปลาศก็ตาม เกิดแต่พยาธิก็ตาม ถ้าปรากฏว่าไม่สามารรถจะรับผิดชอบ หรือยับยั้งได้ในเวลาที่กระทำผิด เพราะเหตุวิกลจริตนั้นไซ้ ทานว่าอย่าให้เอาโทษแก่มันเลย

วรรค 2 กล่าววว่า "แต่ถ้าศาลพิจารณาเห็นว่า จะปลดปล่อยผู้วิกลจริตนั้นไปอาจจะมีเหตุภัยอันตรายแก่ผู้อื่น จะสั่งให้ส่งตัวมันให้เจ้าพนักงานกักขังรักษาไว้ในโรงพยาบาลสำหรับคนวิกลจริต หรือเอาไปคุมขังรักษาไว้ในที่อื่น เพื่อป้องกันภัยอันตรายอย่าให้มีแก่สาธารณชนก็ได้"¹

¹อนุมติ ใจสมุทร , คำอธิบายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (พิมพ์ครั้งที่ 3) (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์นิติบรรณาการ , 2514) หน้า 630.

ส่วนในวรรค 2 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 248 ให้อลคโทษนั้นก็น่าจะเนื่องด้วยเหตุผลที่ว่า เมื่อต้องถูกลงการบังคับมานานถึง 1 ปี แล้วประชาชนก็คลายความหวาดกลัวในการกระทำผิดของจำเลย และตามหลักวิชาแพทย์ คนร้ายที่กลายเป็นคนบ้าไป เมื่อหายแล้ว อาจมีความคิดใหม่ได้ และเมื่อลดโทษประหารชีวิตลงเหลือจำคุกตลอดชีวิต แต่ภายหลังปีหนึ่งแล้ว จำเลยยังไม่หายวิกลจริต ศาลมีอำนาจสั่งให้ถูกลงการบังคับ ให้จำคุกไว้ก่อนจนกว่าจำเลยหายวิกลจริตได้ ตามมาตรา 246 (1)

3.2 การลงโทษประหารชีวิตในประเทศต่าง ๆ

กฎหมายอาญาของแต่ละประเทศ มักกำหนดโทษไว้สำหรับความผิดแตกต่างกัน ทั้งนี้ ย่อมขึ้นอยู่กับสภาวะทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และความเจริญของแต่ละประเทศไป สำหรับโทษประหารชีวิตก็เช่นเดียวกัน แต่ละประเทศย่อมกำหนดลักษณะของความผิด อันจะลงโทษประหารชีวิตได้แตกต่างกันไป แล้วแต่จะพิจารณาถึงความจำเป็นของโทษชนิดนั้นหรือไม่เพียงไร อันจะเป็นเครื่องสะท้อนให้เห็นถึงเบื้องหลังของการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมของประเทศนั้น ๆ ได้เป็นอย่างดี ซึ่งจะศึกษาเฉพาะประเทศสำคัญ ๆ เท่านั้น คือ

3.2.1 ประเทศสหรัฐอเมริกา การศึกษาโทษประหารชีวิตของประเทศสหรัฐอเมริกานั้น ควรศึกษาจากเหตุการณ์ในประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นหลัก เพราะกฎหมายของมลรัฐแต่ละมลรัฐไม่เหมือนกัน บางมลรัฐยกเลิกโทษประหารชีวิตแล้ว บางมลรัฐก็ยังคงใช้อยู่ หรือบางมลรัฐที่ได้เคยยกเลิกแล้วกลับนำมาใช้ใหม่อีก สำหรับรัฐบาลกลางยังคงมีการลงโทษประหารชีวิตในความผิดอุกฉกรรจ์ คือ ความผิดฐานลอบสังหารประธานาธิบดีหรือรองประธานาธิบดี สลัดอากาศ การใช้วัตถุระเบิด ก่อให้ผู้อื่นได้รับอันตรายหรือบาดเจ็บ จากข้อมูลวิจัยของสมาคมทนายความแห่งอเมริกา (The American Bar Association) พบว่า การลงโทษประหารชีวิตมีส่วนยับยั้ง

การก่ออาชญากรรมประเภทรุนแรงได้ขงมีประสิทธิผลยิ่ง ดังนี้¹

1. ผู้กระทำผิดคืออภจรรยาในสหรัฐอเมริกา ส่วนมากยินยอมให้เจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมแต่โดยดี ทั้ง ๆ ที่มีโอกาสจะหนีไปยังต่อสู้ หรือใช้อาวุธอื่นใดขัดขวางการจับกุม แต่ก็มีใคร่กระทำการเช่นนั้นเลย ด้วยมีความรู้สึกเกรงกลัวว่า หากใช้อาวุธเป็นทำร้ายเจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติงานตามหน้าที่แล้ว ย่อมถูกลงโทษสถานหนักถึงขั้นประหารชีวิต เนื่องจากศาลในสหรัฐอเมริกาได้กำหนดนโยบายปฏิบัติในทำนองที่ว่า หากผู้กระทำผิด ทำการต่อสู้เจ้าหน้าที่หรือใช้อาวุธขัดขวางการจับกุม อันเป็นเหตุให้เจ้าหน้าที่ถึงแก่ความตายแล้ว ย่อมจะได้รับการพิพากษาให้ลงโทษประหารชีวิตตายตกตามกันสถานเดียว

2. ผู้กระทำผิดโจรกรรมประเภทลักเล็กขโมยน้อย ที่ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับได้ และจากการตรวจคนไม่ปรากฏว่า ผู้กระทำผิดเหล่านั้นพกอาวุธร้ายแรง (Deadly Weapons) ติดอยู่กับตัวเลย จากการสอบถามโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจพบว่า สาเหตุสำคัญที่อาชญากรที่ถูกจับกุมดังกล่าวไม่พออาวุธร้ายแรงติดไปกับตัวในขณะที่กระทำผิด เนื่องจากมีบทกฎหมายบัญญัติให้ลงโทษสถานหนักจนถึงขั้นประหารชีวิต แก่ผู้กระทำความผิดที่พกอาวุธไว้ด้วย

เจ. เอ็ดการ์ ฮูเวอร์ (J. Edgar Hoover) ผู้อำนวยการหน่วยสืบสวนกลางแห่งสหรัฐอเมริกา (The Federal Bureau of Investigation) หรือที่เรียกย่อ ๆ ว่า หน่วย เอฟ.บี.ไอ. (F.B.I.) ก็ได้ยืนยันว่า "การลงโทษประหารชีวิต มีผลต่อการยับยั้งการกระทำผิดในอนาคตได้อย่างสัมฤทธิ์ผลยิ่ง" หรือจากการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับผลการยับยั้งอาชญากรที่ถูกลงโทษประหารชีวิต ระหว่างปี ค.ศ. 1933-1967 ในสหรัฐอเมริกา โดย Issac Ehrlich พบว่า "การลงโทษประหารชีวิตผู้กระทำผิดฐานฆาตกรรม สามารถลดสถิติอาชญากรรมประเภทคดีฆาตกรรมลงได้ และ

¹ ประเสริฐ เมฆมณี , หลักพันพิทยา (กรุงเทพมหานคร : บพิธการพิมพ์ , 2523) หน้า 23.

ยังเป็นข้อเตือนใจแก่ผู้กระทำผิดอื่น ๆ ให้ตระหนักถึงโทษทัณฑ์ที่จะได้รับในกาลข้างหน้า อีกด้วย"¹

การศึกษาถึงการลงโทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกา จะพบว่าประชาชน ฝ่ายหนึ่งต้องการให้คงไว้ซึ่งโทษประหารชีวิต และอีกฝ่ายหนึ่งคัดค้านการลงโทษประหารชีวิต ทั้งสองฝ่ายต่างก็มีเหตุผลดังนี้

1. ฝ่ายที่ต้องการให้คงไว้ซึ่งโทษประหารชีวิต ให้เหตุผลว่า

1.1 การลงโทษประหารชีวิตเป็นการยับยั้งการกระทำผิดอย่างเด็ดขาด
สิ้นเชิง

1.2 การลงโทษประหารชีวิตเป็นการตอบแทนแก่คน ที่สมควรกับการ
กระทำผิดที่เกิดขึ้น

1.3 การลงโทษประหารชีวิตนับเป็นการป้องกันสังคม เพราะเป็นการ
กำจัดอาชญากรออกจากสังคมอย่างเด็ดขาด เป็นการตัดโอกาสไม่ให้อาชญากรไปกระทำ
ผิดซ้ำสอง เช่น จากการศึกษาของ มาร์ลีน คัมบลิว เลทซึเนน (Marline W. Lethinen)
แห่งมหาวิทยาลัยยูทาห์ พบว่าผู้กระทำผิดฐานฆาตกรรมโดยเจตนา ที่ถูกควบคุมตัวอยู่
ในเรือนจำ จำนวน 6,908 คน ระหว่างปี ค.ศ. 1965-1969 ส่วนใหญ่มีพฤติกรรม
ไม่เหมาะสม และเป็นการเสี่ยงภัยที่จะพิจารณาให้ได้รับการพักการลงโทษอย่างยิ่ง²

1.4 การลงโทษประหารชีวิตจำต้องคำนึงถึงลักษณะความรุนแรง
ของอาชญากรรม

2. ฝ่ายคัดค้านการลงโทษประหารชีวิต โดยกลุ่มศาสนาที่สำคัญ ๆ ในประเทศ
การคัดค้านของกลุ่มต่าง ๆ ได้เป็นนโยบายคัดค้านระดับชาติ ได้แก่ สภาแห่งชาติคัดค้าน
อาชญากรรมและประพฤติก่ออันตราย ค.ศ. 1963 (National Council on Crime

¹ เรื่องเดียวกัน , หน้าเดียวกัน.

² เรื่องเดียวกัน , หน้า 25.

and Delinquency) สหพันธ์สิทธิเสรีภาพของพลเรือนแห่งอเมริกา ค.ศ.1965 (The American Civil Liberties Union) สมาคมแก้ไขความประพฤติแห่งอเมริกา ค.ศ.1966 (The American Correctional Association) จุดที่โจมตีการลงโทษประหารชีวิต คือ

2.1 ความล่าช้าในการดำเนินคดีในศาลและการยื่นอุทธรณ์ ซึ่งใช้เวลาในการพิจารณาโทษประหารชีวิตอยู่ระหว่าง 11 ปี ถึง 13 ปี ตัวอย่าง คดีของ Caryl Chessman ซึ่งถูกประหารชีวิตเมื่อ 2 พฤษภาคม 1960 ในรัฐแคลิฟอร์เนีย ใช้เวลาในการดำเนินคดีถึง 11 ปี 10 เดือน 7 วัน¹

2.2 การลงโทษประหารชีวิตเป็นผลกระทบต่อการบริหารงานกระบวนการยุติธรรม นาย ซอล รูบิน (Sol Rubin) ศาสตราจารย์ทางกฎหมายและอาชญาวิทยา แห่งสหรัฐอเมริกา ได้เสนอทัศนะว่า "การประหารชีวิตเป็นปัจจัยก่อให้เกิดบรรยากาศแห่งความตึงเครียด แก่เจ้าหน้าที่ ในกระบวนการยุติธรรม และผู้ต้องโทษประหารอย่างยิ่ง" และคณะกรรมการอาชญากรรมแห่งประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา (The President's Crime Commission) ก็ได้ให้ความเห็นคล้ายคลึงไว้ว่า "การลงโทษประหารชีวิตเป็นมาตรการปฏิบัติ ที่จกต้องพินิจพิจารณาเป็นพิเศษอย่างละเอียดรอบคอบ และด้วยอารมณ์อันมั่นคงไม่หวั่นไหว" โดยเฉพะกรณี ในการตัดสินพิจารณาคดีผิดพลาด อันเกิดจากความคลาดเคลื่อนแห่งพยานหลักฐาน หรือโดยเหตุอื่นใด จนถึงขั้นประหารชีวิตผิดตัว หรือลงโทษผู้บริสุทธิ์แล้ว ก็ไม่มีทางแก้ไขชีวิตให้กลับคืนมาได้อีก

2.3 การลงโทษประหารชีวิต มิได้เป็นการข่มขู่ขู่ขู่ยังอาชญากรได้เสมอไป จากการศึกษาสถิติคดีฆาตกรรมในสหรัฐอเมริกา โดย Karl F. Schussler เปรียบเทียบสถิติคดีฆาตกรรมในจำนวนประชากร 100,000 คน ระหว่างมลรัฐที่มีการ

¹Hugo Adam Bedau , "The Death Pinalty in America"

ประหารชีวิต กับมลรัฐที่ยกเลิกโทษประหารชีวิต ในทศวรรษ 5 ปี ตั้งแต่ ค.ศ. 1928-1949
ปรากฏว่าสถิติการกระทำผิดในมลรัฐที่มีโทษประหารชีวิต กลับมีอัตราสูงกว่ามลรัฐที่ยกเลิก
โทษประหารชีวิตไปแล้ว

ข้อถกเถียงของทั้งสองฝ่ายนี้ ในที่สุดก็มีมติของศาลสูง (The U.S. Supreme Court) 5 ต่อ 4 ในคดี Furman V. Georgia เมื่อวันที่ 27 มิถุนายน 1972
สนับสนุนให้มีการลงโทษประหารชีวิตแก่อาชญากรบางประเภท โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อ
ข่มขู่ยับยั้งการกระทำผิด และเพื่อป้องกันสังคม และในเดือน กรกฎาคม 1976 ศาลสูง
สหรัฐอเมริกา ก็ได้ประกาศรับรองอีกวาระหนึ่งว่า "การลงโทษประหารชีวิตแก่อาชญากร
บางประเภท ไม่เป็นการขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ"¹

3.2.2 ประเทศอังกฤษ ซึ่งมีระบบกฎหมายแบบ Common Law ผู้พิพากษา
เป็นผู้มีบทบาทในการสร้าง Common Law ขึ้น โดยคำพิพากษา และศาลต่อมาได้ยอมรับ
คำพิพากษานั้นเป็นบรรทัดฐาน เรียกว่า judge made Law² โดยเหตุนี้ การศึกษา
ถึงกฎหมายของประเทศอังกฤษ จึงศึกษาได้จากคำพิพากษาของศาลในคดีต่าง ๆ นั้นเอง

การลงโทษประหารชีวิตในประเทศอังกฤษนี้มีมาแต่โบราณ ซึ่งเป็นการลงโทษ
ที่รุนแรงมาก และมีวิธีการมากมายที่จะทรมานผู้ต้องโทษก่อนตาย ตลอดจนวิธีพิจารณา
คดีของศาลก็ใช้วิธีการทรมานร่างกายเพื่อบีบบังคับ (extract) คล้าย "จารีตนครบาล"
ของไทย เพื่อให้ได้ความจริงจากจำเลย หรือจากพยานที่ไม่พูดความจริง การลงโทษ
ประหารชีวิตในอังกฤษเมื่อก่อนนั้น มีอยู่มากมายและเป็นของธรรมดา แม้ในความคิดเล็ก ๆ
น้อย ๆ จะถูกคัดล้นประหารชีวิต/จนกระทั่งชาวอังกฤษมีคำพูดที่ว่า "ไหน ๆ จะขโมยทั้งที่
ขโมยแกะตัวโตดีกว่าขโมยลูกแกะ" หมายความว่า ลักทรัพย์เล็กน้อยเพียงไร ต้องถูกลงโทษ
เท่ากัน คือถูกประหารชีวิต

¹ ประเสริฐ เมฆมณี , หน้า 21.

² ศาสตราจารย์ ดร.หยุด แสงอุทัย , ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป
(พิมพ์ครั้งที่ 2) (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 2513) หน้า 10-13.

ต่อมาในสมัยของพระนางเจ้าวิกตอเรีย จึงได้เกิดการประหารชีวิตความผิดประเภทอื่น ยกเว้นในความผิดโทษฐานฆาตคนตาย ฐานกบฏก่อกองจลาจล หรือก่อกองการใดอันเป็นการทรยศต่อชาติในเวลาสงคราม รวมทั้งการประหารชีวิตคนต่างชาติที่เข้ามา ก่อกองการไม่คิดต่าง ๆ ในประเทศอังกฤษด้วย¹

ประเทศอังกฤษถือว่า การประหารชีวิตผู้ต้องโทษเป็นของจำเป็น แม้จะเป็นประเทศที่ทั่วโลกยกย่องว่าเป็นประเทศซึ่งมีอารยธรรม แต่อังกฤษมีวิธีการประหารชีวิตที่ไม่อุจาดตาเกินไป จะต้องทำให้เรียบร้อย และต้องทำให้ตายจริง ๆ โดยแน่นอนภายในเวลาอันรวดเร็ว ฉะนั้น ชาวอังกฤษจึงนิยมการแขวนคอผู้ต้องโทษ เหตุผลที่ไม่นิยมการตัดศีรษะเช่นประเทศในภาคพื้นยุโรป คือประเทศฝรั่งเศส และเยอรมัน เป็นต้น เพราะการตัดศีรษะทำให้ศพอยู่ในสภาพแยกออกจากกัน ศีรษะอยู่ทางหนึ่ง ศพอยู่อีกทางหนึ่ง หรือการใช้ไฟฟ้า อย่างเช่นประเทศสหรัฐอเมริกา ก็เป็นการทำให้ศพอยู่ในสภาพไม่คูลแล้วอนาถใจยิ่งนัก วิธีแขวนคอที่นับว่าดีที่สุดในอังกฤษนั้น ไม่ปรากฏว่าทำให้ศพเสียหายแต่อย่างใด

การประหารชีวิตได้กระทำมากที่สุด ในสมัยของพระเจ้าเฮนรี่ที่ 8 ของอังกฤษ ซึ่งจำนวนของผู้ถูกประหารมีสูงถึง 72,000 คน และในสมัยของพระเจ้าเฮนรี่ที่ 8 ก็ได้ทรงออกกฎหมายนอตตัน รูลส์ (M'Naughten Rules)² ยกเว้นโทษประหารชีวิต แก่ผู้กระทำผิดที่วิกลจริต ใหญ่ที่ศาลตัดสินแล้วว่าเป็นบุคคลวิกลจริต

¹พล.ต.ท.ชาย เสวีกุล , อาชญาวิทยาและทัณฑวิทยา หน้า 196.

²จากคดีนาย M'Naughten ฆาตกรเมืองคนหนึ่งตาย ทนายความของเขา แกวว่าเป็นบ้าวิกลจริต รัฐบาลจึงให้คณะผู้พิพากษาร่างกฎหมายขึ้นมาว่า ทำอย่างไรจึงจะวินิจฉัยได้ว่า คนที่ใครฆ่าผู้อื่นตาย หรือทำความผิดอย่างอื่นบ้าหรือไม่ ผู้พิพากษาจึงตั้งกฎหมายขึ้นมาว่า ผู้ใดจะพิสูจน์ให้ลูกขุนยอมรับว่าเป็นบ้า ผู้นั้นจะต้องป่วยเป็นโรคจิตที่เรียกว่า Disease of the mind คือ ไม่รู้ตัวว่าทำอะไรลงไป

เข้ารับราชการในสถานพยาบาลพิเศษ เรียกว่า Broadmoor ซึ่งมีแดนนักโทษทั้งนั้น ทั้งชายและหญิง ซึ่งจะถูกรักษาตัวอยู่ที่นั่นตามกำหนด พอพระราชหฤทัยของพระมหากษัตริย์ (To remain there during Her Majesty's pleasure) คือ รักษาหายเมื่อใด ก็ปล่อยตัวไป¹

ในราวปี ค.ศ. 1935 ได้มีการยกเลิกประหารชีวิตสตรี เนื่องจากปรากฏคดีลงโทษประหารชีวิต Mrs. Thompson² ซึ่งการลงโทษแขวนคอผู้หญิงนี้ กระหม่อมกระเทือนต่อความรู้สึกและจิตใจของประชาชนชาวอังกฤษในขณะนั้นมาก คดี Mrs. Thompson นี้ ถูกประหารชีวิตพร้อมผู้รักชื่อ Bywaters ฐานร่วมกันฆาตสามีของนาง Thompson โดยการวางยาพิษและแทงจนตาย เหตุยกเลิกการประหารชีวิตสตรี เพราะประชาชนสนใจและตื่นเต้นมาก แม้นผู้ทำหน้าที่ประหารชีวิตนาง Thompson ปรากฏว่าเป็นมาภายหลังและฆ่าตัวตาย และพระในศาสนาคริสต์ผู้เป็นพยานในเวลาประหารชีวิต ก็เป็นมาเช่นกัน จึงเป็นเรื่องที่มีการวิพากษ์วิจารณ์กันมาก ศาลจึงไม่พิพากษาให้ลงโทษประหารชีวิตสตรีอีกเลย ยกเว้นถ้าพิสูจน์ได้ว่าใคร่ฆ่าผู้อื่นโดยวิธีการวางยาพิษแล้ว จะถูกประหารชีวิตเสมอ เพราะเขาเห็นว่าคนที่วางยาพิษคนอื่น เป็นคนใจคอโหดร้ายทารุณอย่างยิ่ง มีคดีหนึ่งที่ผู้หญิงมีใจวางยาพิษ แต่ยิงคู่รักตาย ถูกตัดสินประหารชีวิต ชื่อ Ruth Ellis ได้ให้การต่อศาลว่า ตนมีคู่รัก และคู่รักจะแต่งงานกับคนอื่นจึงโกรธ และตัวเองเคยมีสามีมา 2 คนแล้ว รับสารภาพว่า ใจซื่อป็นพนักและใส่ลูกปืนด้วยตัวเองถึง 7 นัด จากนั้นโทรศัพท์เรียกคู่รักมาหา แล้วยิงเขาคอยกระสุนนั้นทั้ง 7 นัด แต่การสารภาพไม่ได้ช่วยอะไรเลย และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ก็มีใตูลขอพระเจ้าแผ่นดินให้ลดโทษ จึงถูกประหารชีวิตแขวนคอ ประชาชนตกใจมากเห็นว่าเป็นการกระทำที่โหดร้ายเกินไป

¹พ.อ. พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าจุลจักรพงษ์ , "โทษประหารชีวิตที่อังกฤษ" คุณพาท ปีที่ 3 เล่ม 4 (พระนคร : โรงพิมพ์การศาสนา 2499) หน้า 224-226.

²พ.อ. พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าจุลจักรพงษ์ , "จิตใจของคนอังกฤษในการรักษาความยุติธรรม" คุณพาท ปีที่ 3 ฉบับพิเศษ (พระนคร : โรงพิมพ์การศาสนา 2499) หน้า 9.

ต่อมาได้เกิดคดีที่สำคัญอีกเรื่องหนึ่ง ที่เป็นสาเหตุให้มีการเรียกร้องให้ยกเลิกโทษประหารชีวิตเสีย คือ นาย Evans ถูกหาว่าฆ่าลูกและเมียตาย ถูกตัดสินประหารชีวิต พยานคนสำคัญที่สุดในคดีนั้นอยู่บนเตียงเดียวกับ Evans ชื่อ Christie Christie ว่า Evans ฆ่าลูกเมียตาย ต่อมามีคนเข้ามาหาอยู่บนเตียงนั้นร่วมกับ Christie ได้กลิ่นเหม็นขึ้น อย่างผิดปกติ เมื่อ Christie ไม่อยู่บนเตียง จึงพังฝาออก ปรากฏศพผู้หญิง จึงแจ้งตำรวจ และชุกพบในสวนอีกหลายศพ ในที่สุด Christie ถูกจับขึ้นศาลรับสารภาพว่า เมียของ Evans นั้น เขาเป็นผู้ฆ่าเอง ไม่ใช่ Evans ฆ่า Evans ฆ่าลูกจริง แต่มีใจฆ่าเมีย แต่เมื่อ ครั้ง Evans ขึ้นศาล ทางตำรวจและอัยการฟ้องว่าฆ่าทั้งเมียและลูก ลูกชุนจึงตัดสินประหารชีวิต ต่อมาปรากฏว่า Evans มิได้เป็นคนฆ่า คำพิพากษาของศาลที่แล่วมาเกิดจากการเข้าใจผิด จึงเกิดความบั่นป่วนไม่พอใจอย่างมาก ว่าวิธีของศาลอังกฤษยังไม่มีความแน่นอนพอ คนที่ไม่ได้มีความผิดกลับถูกประหารชีวิต อังกฤษถือหลักว่า การทำให้คนไม่มีความผิดตาย คนเดียว ให้คนที่มีความผิดรอกตายดีกว่า ถ้าคนที่ไม่มีความผิดถูกประหารชีวิตแล้ว เขาเห็นว่าเป็นของที่ร้ายกาจที่สุด เรื่องนี้จึงได้นำไปพิจารณาในรัฐสภา เมื่อวันที่ 3 ธันวาคม 1952¹ ขอให้รัฐบาลพิจารณาว่า ควรเลิกโทษประหารชีวิตหรือไม่ ซึ่งแบ่งความคิดออกเป็น 2 พวก คือคนที่อยากให้มีโทษประหารชีวิตคงมีอยู่ต่อไป ให้เหตุผลว่าเป็นหน้าที่ของรัฐที่จะต้องลงโทษให้สาสมกับความผิด ส่วนอีกพวกหนึ่งอยากให้ยกเลิกโทษประหารชีวิตเสีย โดยให้เหตุผลว่า คนเราไม่ควรขามนุษย์ที่พระเจ้าสร้างขึ้นมา โดยอ้างหลักศาสนาว่าพระเจ้าห้ามการฆ่า เมื่อฆาตกรทำผิดแล้ว ไม่ควรฆ่าเขาเป็นการตอบแทน แต่ควรนำมาจำคุกอย่างสูง 14 ปี เท่านั้น ไม่ควรจำคุกตลอดชีวิต เพราะการจำคุกตลอดชีวิตจะเป็นการลงโทษที่ทรามยิ่งกว่าการลงโทษประหารชีวิต² ซึ่งก็มีการถกเถียงกันเรื่อยมา โดยมีแนวโน้มจะ

¹ เรื่องเดียวกัน , หน้า 10-11.

² พ.อ.พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าจุลจักรพงษ์ , "โทษประหารชีวิตที่อังกฤษ" คุณพาท ปีที่ 3 เล่ม 4 : 240.

ยกเลิกโทษประหารชีวิตเสีย เนื่องจากเหตุผลที่ว่า การลงโทษหนักนั้นไม่อาจทำให้บรรดา อาชญากรหวาดเกรงได้ เป็นการป้องกันสังคมที่ปลายเหตุ กฎหมายมิใช่มีหน้าที่เพียงคุ้มครองป้องกันประชาคมเท่านั้น หากแต่ควรรับผิดชอบไปถึงบรรดาอาชญากรด้วย ควรให้การอบรมให้เขากลับตัวเป็นพลเมืองดี ดังนั้น ในปี ค.ศ. 1965 จึงได้มีการยกเลิกโทษประหารชีวิตโดยสิ้นเชิง ปัจจุบันแทนที่ศาลอังกฤษจะลงโทษหนักเป็นพิเศษ ศาลจะสั่งตัวผู้ต้องโทษไปยังคณะกรรมการผู้ชำนาญการพิเศษ¹ พิจารณาตัดสินว่าควรปฏิบัติอย่างไรต่ออาชญากรนั้น สำหรับบางคนอาจเยียวยาได้ ก็อาจถอนคลายโทษลง หรือบางคนอาจแข็งแกร่งขึ้น และเป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ที่คนกระทำผิดกฎหมายแล้ว จะได้รับการปลดปล่อยไปได้โดยง่าย ส่วนการลดหย่อนผ่อนโทษอาจเป็นไปได้ โดยการกำหนดความเชื่อมั่นลงไปได้ว่า อาชญากรสามารถจะจัดได้ มิใช่โดยการเพิ่มโทษ หรือการลงโทษรุนแรง หากแต่เปลี่ยนมาเป็นการกำหนดโทษด้วยความเมตตาปรานี ทั้งนี้ ย่อมมีคุณค่าแก่การจรรโลงในฐานะเป็นเรื่องที่น่าคนคว่าและปฏิบัติตาม และถ้าเป็นไปได้ควรนำมาใช้ในประเทศไทยได้

3.2.3 ประเทศฝรั่งเศส มีการลงโทษประหารชีวิตมาตั้งแต่สมัยโบราณ จนกระทั่งปัจจุบันประมวลกฎหมายอาญา² ยังคงบัญญัติให้มีการลงโทษประหารชีวิตอยู่ ดังเช่นปรากฏในประมวลกฎหมายอาญาฉบับปัจจุบัน มาตรา 196 ในความผิดฐานฆ่าคนตาย โดยไตร่ตรองไว้ก่อน

มาตรา 299 ความผิดฐานฆ่าบิดา หรือมารดา

มาตรา 301 ความผิดฐานฆ่าคนตายโดยชั่วยาพิษ

¹ เสริม สุวรรณเทพ , "แนวทางการพิพากษาลงโทษของศาลในประเทศอังกฤษ ยุคปัจจุบัน" กฎหมาย ปีที่ 8 เล่ม 7 (2504) : 759-761.

² ประเทศฝรั่งเศส มีระบบกฎหมายแบบภาคพื้นยุโรป หรือที่เรียกว่า ระบบกฎหมายแบบลายลักษณ์อักษร (Code Law) ฉะนั้น ในประมวลกฎหมายอาญา จึงบัญญัติระบุมความผิดอันจะลงโทษอย่างไรไว้อย่างชัดเจน ผู้พิพากษาคดีมีหน้าที่ตีความตามตัวบทกฎหมายนั้น.

มาตรา 355 ความผิดฐานลักพาเด็ก เป็นเหตุให้เด็กถึงแก่ความตาย

มาตรา 434 วรรค 3 แก้ไขใหม่โดยกฎหมายฉบับลงวันที่ 30 พฤษภาคม 1950 (L.30 Mai 1950 มาตรา 434 C.P.) ความผิดฐานวางเพลิงโดยเจตนา และมีผู้ได้รับบาดเจ็บสาหัส

มาตรา 381 (L.23 Nov.1950 มาตรา 381) ความผิดฐานชิงทรัพย์โดยมีอาวุธ

มาตรา 312 (L.13 Avv.1954 มาตรา 312) ความผิดฐานกระทำทารุณแก่เด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี เป็นเหตุให้เด็กตาย หรือตามกฎหมายฉบับลงวันที่ 1 กันยายน 1939 (Decret loi 1er Sept.1939) ความผิดฐานปล้นทรัพย์ในขณะที่มีการสงคราม¹

สำหรับวิธีการประหารชีวิต ตามมาตรา 12 ของประมวลกฎหมายอาญาฝรั่งเศส ให้ประหารชีวิตโดยการตัดศีรษะ ซึ่งตามกฎหมายฉบับลงวันที่ 20 มีนาคม 1792 ให้ใช้วิธีตัดศีรษะด้วยเครื่องกิโยติน (Guillotine)² แต่ในปัจจุบันมีข้อยกเว้นอยู่หลายกรณีที่ใช้ประหารชีวิตโดยวิธียิงเป้า เช่น ตามมาตรา 13 ของประมวลกฎหมายอาญา เฉพาะในความผิดอันเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งรัฐ

มาตรา 250 ของประมวลกฎหมายอาญาทหารบก และมาตรา 223 ของประมวลกฎหมายอาญาทหารเรือ ระบุให้ใช้วิธีการยิงประหาร และตาม Ordonnance ลงวันที่ 9 มีนาคม 1944 และ 29 พฤศจิกายน 1947 บัญญัติให้ใช้วิธีการยิงประหารได้ในกรณีที่มีเครื่องมือประหารแบบกิโยติน ณ สถานที่ที่กำหนดไว้ในคำพิพากษา ทั้งนี้ เนื่องจากมีสงคราม หรือมีความขัดข้องทางการคมนาคม

1 ดร.โกเมน ภัทรภิรมย์ , แผนปลิวคำบรรยายวิชากฎหมายอาญาเปรียบเทียบและอาชญาวิทยา 2 (คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2519) หน้า 3.

²เรื่องเดียวกัน , หน้า 4.

โทษประหารชีวิตของฝรั่งเศสจัดเป็นอุกฤษโทษ¹ (peine criminelle) สำหรับความผิดธรรมดา และสำหรับความผิดทางการเมืองด้วย ซึ่งมีผลร้ายต่อชื่อเสียง และได้รับความอับอาย

โทษประหารชีวิตถือเป็นโทษประธาน (peines principales) ที่มีโทษอุปกรณ (peines accessoires) เป็นโทษบวกเข้าไปโดยอัตโนมัติ โดยที่ผู้พิพากษาไม่ตองกำหนดไว้ในคำพิพากษาโดยตรง คือ

1. ถูกตัดสิทธิในการให้ หรือรับทรัพย์สินโดยไม่มีค่าตอบแทน คือนอกจากจะมีการตายทางร่างกายแล้ว ยังเป็นการตายในทางทรัพย์สินอีกด้วย หรือที่เรียกว่า ตายในทางแพ่ง (mort civil)

2. ถูกตัดสิทธิในฐานะเป็นพลเมือง (degradation civique) ถูกลดสิทธิในฐานะเป็นพลเมือง (degradation) เช่น ไม่มีสิทธิลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง หรือไม่มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้ง

3. ถูกตัดสิทธิในการจัดการทรัพย์สินของตนเอง (interdiction legale) คือต้องมีผู้อนุมัติทำการแทน

4. ห้ามเข้าอยู่ในเขตกำหนด (interdiction de séjour) ใช้ในกรณีผู้ต้องโทษประหารชีวิต ใ้รับการลดโทษ จะถูกห้ามเข้าเขตกำหนดเป็นระยะเวลา 5 ปี

¹ตามประมวลกฎหมายอาญาฝรั่งเศส มีการแบ่งแยกประเภทของโทษได้

2 ประเภท คือ

1. ตามลักษณะของโทษ ซึ่งแยกโทษเป็น อุกฤษโทษ มัชยโทษ และลหุโทษ
2. ตามความสัมพันธ์ระหว่างโทษ ซึ่งแยกโทษเป็น โทษหลัก โทษอุปกรณ

และโทษประกอบ

นอกจากนี้ในประมวลกฎหมายอาญาฝรั่งเศส มีการแยกความผิดว่า ความผิดใด เป็นความผิดทางการเมือง และความผิดใดเป็นความผิดธรรมดา.

ปัญหาว่าเมื่อถูกลงโทษประหารชีวิตแล้ว โทษอุปกรรมดังกล่าวจะมีประโยชน์
อย่างไร เพราะถึงอย่างไรคนตายไปแล้วไม่จำเป็นต้องคัดสิทธิการให้ หรือรับทรัพย์สินต่อไป
หรือถูกคัดสิทธิในฐานะเป็นพลเมือง หรือถูกคัดสิทธิในการจัดการทรัพย์สินของตนเอง
ดังนี้แล้ว โทษอุปกรรมจะมีประโยชน์เมื่อบุคคลใดที่ถูกตัดสินประหารชีวิตแล้ว แต่หนีโทษ
ประหารนั้น หรือคัดสิทธิการประหารชีวิตบุคคลใดที่ยังไม่ปรากฏตัว หรือยังถูกจับไม่ได้
บุคคลนั้นยอมตายในทางแพ่งทันทีที่มีคำพิพากษานั้น

ฝรั่งเศสในราวปี ค.ศ. 1965 มีแนวความคิดให้ยกเลิกโทษประหารชีวิต
ทั้งนี้ ได้มีแนวความคิดให้ยกเลิกโทษประหารชีวิตจากประเทศอังกฤษ ซึ่งได้ยกเลิกอย่าง
เด็ดขาดในปี ค.ศ. 1965 นี้ ในระหว่างปี ค.ศ. 1963-1966 ซึ่งเป็นปีที่ตั้งศาลความมั่นคง
แห่งชาติ (Cour de Sureté d'Etat) ศาลนี้ได้พิพากษาลงโทษประหารชีวิตไป
32 ราย สำหรับศาลอาญาได้ลงโทษประหารชีวิต ในระหว่างปี ค.ศ. 1960-1966
ถึง 119 ราย แต่จำนวนผู้ถูกประหารชีวิตจริง ๆ เพียง 9 ราย

ใน ปี ค.ศ. 1968 มีผู้ถูกประหารชีวิต 2 ราย

ปี ค.ศ. 1969 " 3 ราย

ปี ค.ศ. 1970 ไม่มีการประหารชีวิต

และในปี ค.ศ. 1971 มีผู้ถูกประหารชีวิต 5 ราย

ประมุขของรัฐได้ใช้อำนาจอภัยโทษให้แก่ผู้ต้องโทษประหารเป็นจำนวนมาก
ต่อมาในสมัยของประธานาธิบดี วาเลรี เวสการ์ค เคสแตง (ปี ค.ศ. 1975-1978)
ก็ได้อภัยโทษผู้ต้องโทษประหารทุกคน¹

¹ เรื่องเดียวกัน , หน้า 3-4.

เหตุผลของการเรียกร้องให้เลิกโทษประหารชีวิตในฝรั่งเศส คือการลงโทษชนิดนั้นนอกจากเป็นโทษที่รุนแรงโหดร้ายแล้ว ยังไม่มีประโยชน์ในการคุ้มครองสังคมให้ปลอดภัยได้ ดังตัวอย่างประเทศ¹ ที่ได้เลิกโทษประหารชีวิตแล้ว ก็ไม่มีอาชญากรรมเพิ่มขึ้น ประการสำคัญคือ ในกรณีที่มีความผิดพลาดทางการยุติธรรม (erreur judiciaire) เมื่อใดตัดสินโทษประหารชีวิตแล้วไม่สามารถแก้ไขได้ หรือไม่อาจนิรโทษกรรมได้ อีกประการหนึ่ง คือสังคมเองก็ขาดคนอย่างเลือดเย็น อันเป็นการทำลายสิทธิมนุษยชนอย่างหนึ่ง

อย่างไรก็ตาม ก็มีผู้โต้แย้งโดยให้เหตุผลว่า โทษประหารชีวิตเป็นโทษที่ทารุณโหดร้าย เป็นปัญหาของอารยธรรม เป็นเรื่องของความรู้สึกและอารมณ์ การลงโทษชนิดอื่น เช่น การจำคุกตลอดชีวิต ถือว่าเป็นโทษที่ป่าเถื่อนทารุณมากกว่า เนื่องจากโทษจำคุกตลอดชีวิตเป็นการทรมานผู้ต้องโทษมากกว่าการทำให้ตายโดยไม่ต้องชังไว้ ฝ่ายผู้สนับสนุนให้มีโทษประหารชีวิตมีความเห็นว่า การรังเกียจโทษประหารชีวิตนั้นคงเนื่องมาจากวิธีการประหารชีวิตอันทารุณมากกว่า ซึ่งควรได้รับการแก้ไขให้มีมนุษยธรรมมากขึ้น

3.2.4 ประเทศรัสเซีย เป็นประเทศที่มีระบบการปกครองแบบสังคมนิยม (Socialism System) แต่มีระบบกฎหมายแบบหลายลักษณะอักษร เช่นเดียวกับประเทศในภาคพื้นยุโรปอื่น ๆ ประมวลกฎหมายอาญา และประมวลกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกันของรัสเซีย ได้กำหนดโทษไว้หลายประการด้วยกัน คือ

1. คดีอัสระภาพ
2. ชับไล
3. เนรเทศ
4. ให้ทำงานแก้ไขโดยไม่คัดอัสระภาพ
5. คดีสิทธิในอันที่จะได้รับตำแหน่ง หรือสิทธิในการเข้าร่วมกิจการใด

6. ปรึบ
7. ปลดออกจากตำแหน่ง
8. กำหนดหน้าที่ให้ทำการแก้ไขในสาเหตุที่ทำให้เกิดภัยอันตรายขึ้น
9. ได้รับการทำหนีจากสังคม
10. रिบทर्फยลिन
11. ปลดออกจากทหาร หรือตำแหน่งหน้าที่พิเศษ

สำหรับโทษประหารชีวิตนั้น เป็นอำนาจของศาลในอันจะตัดสินให้ได้รับโทษ ซึ่งเป็น "มาตรการยกเว้นของการลงโทษ" สำหรับความผิดที่ได้ระบุไว้¹

วิธีการประหารชีวิต ประมวลกฎหมายอาญากำหนดให้ใช้วิธีการยิงด้วยปืน² (Shooting) โดยวางโทษประหารชีวิตนี้ สำหรับความผิดไว้ 14 ลักษณะสำคัญ คือ

1. ความผิดซึ่งถูกศาลตัดสินแล้วว่าก่อการกบฏ
2. กระทำการจารกรรม
3. ความผิดฐานสังหารบุคคลสำคัญของรัสเซีย
4. การสังหารชาวต่างประเทศทางการเมือง
5. การจัดตั้งองค์การต่าง ๆ เพื่อบ่อนทำลายรัฐและประชาชน หรือองค์การของกลุ่มผู้ใช้อาวุธ

เหล่านี้เป็นเรื่องของความผิดในทางการเมืองทั้งสิ้น ซึ่งถือว่าเกี่ยวกับความมั่นคงปลอดภัยของชาติ ผู้ใดละเมิดย่อมมีความผิดโทษประหารชีวิต ส่วนในคดีอื่น ๆ การลงโทษประหารชีวิตถูกกำหนดขึ้นในกรณีที่มีการก่อเหตุการณ์ที่ร้ายแรง ซึ่งมีบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งว่าด้วยการกระทำผิดในทางอาญา ได้แก่

6. การฆาตคนตายโดยเจตนา

¹ จตุพร วงศ์ทองสวรรค์ , หน้า 118.

² เรื่องเดียวกัน , หน้า 108.

7. การทำลายการทำงานของสถานกักกันนักโทษ (Corrective labour colonies)
8. การปลอมแปลงธนบัตร
9. การปลอมแปลงเอกสารที่ใช้เป็นเครื่องประกัน เช่น ใบยืม ใบกู้ ตัวเงิน ฯลฯ
10. การฝ่าฝืนกฎข้อบังคับเพื่อเปลี่ยนแปลงการปกครอง
11. การยกยอกทรพยลินของรัฐและประชาชน
12. การข่มขืนกระทำชำเรา
13. การรับสินบนของข้าราชการ
14. การฆ่าหรือพยายามฆ่าเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ ในขณะปฏิบัติหน้าที่¹

ความคิดในลักษณะที่ 14 นี้ ประเทศรัสเซียถือว่าเป็นความคิดที่รุนแรงมาก ศาลจึงลงโทษประหารชีวิตเสมอ ส่วนความคิดลักษณะอื่น ๆ ศาลอาจใช้ดุลยพินิจในการกำหนดโทษในสภาพเบากว่าโทษประหารชีวิตได้ เช่น จำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกในระยะยาว เป็นต้น

ในระหว่างสงคราม ตัวอย่างของการกระทำความคิดที่มีโทษถึงขั้นประหารชีวิต ได้แก่ การละทิ้งหน้าที่ การหลีกเลียง เมื่อถูกเรียกตัว และการซัดคำสั่งผู้บังคับบัญชา

แม้จะเป็นประเทศที่มีการปกครองแบบเผด็จการสังคมนิยม แต่ก็มีผู้แสดงความคิดเห็นโต้แย้งควรเลิกใช้โทษประหารชีวิตมานานแล้ว และได้มีการเลิกล้มใช้ มีการร่าง

¹ประเทศรัสเซียซึ่งมีระบบการปกครองแบบเผด็จการสังคมนิยม ถือว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐ เป็นบุคคลที่ระดับบริหารให้ความไว้วางใจ ให้ปฏิบัติรัฐกิจได้ ฉะนั้น การฆ่าหรือพยายามฆ่าเจ้าหน้าที่ของรัฐ จึงถือว่าเป็นความคิดอย่างรุนแรง ศาลมักตัดสินลงโทษประหารชีวิตเสมอ อาจเหตุผลเพื่อมิให้เป็นเยี่ยงอย่างต่อไป.

กฎหมายอาญามัธยมใหม่ซึ่งใช้ประมวลกฎหมายอาญา ค.ศ. 1960 อันเป็นประมวลกฎหมายอาญาที่คงใช้อยู่ในทุกวันนี้ ก็ได้รับการยินยอมจากขอเรียกร้องจากประชาชนส่วนใหญ่ โดยไม่ระบุโทษประหารชีวิตไว้คงกล่าวมาข้างตน อย่างไรก็ตาม โทษประหารชีวิตยังคงใช้เป็น "มาตรการลงโทษที่ยกเว้น" อันศาลมีอำนาจใช้ดุลยพินิจลงโทษได้เสมอ และขณะนี้ก็อยู่ระหว่างรอคอยการเลิกลมที่สมบูรณ์ต่อไป

3.2.5 ประเทศจีน ในสมัยโบราณประเทศจีนเป็นประเทศหนึ่ง ที่มีความคิดก้าวหน้าในการทรมานร่างกายของโทษ การลงโทษทุกชนิดจะเป็นไปอย่างป่าเถื่อนและรุนแรง นับว่าเป็นประเทศที่สมควรศึกษาและวิจัยอย่างยิ่ง ว่าเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น

กฎหมายในราชอาณาจักจีนโบราณ อนุญาตให้มีการทรมาน การลงโทษประเภทป่าเถื่อน และวิธีการประหารชีวิตที่แปลกประหลาด อันเป็นวิธีการที่จีนคิดค้นขึ้นมาเอง มิได้เอาแบบอย่างจากชาวยุโรปตะวันตก หรือประเทศเอเชียด้วยกัน จากประมวลกฎหมายของจีนฉบับแรก ได้มีการประกาศใช้ในศตวรรษที่ 3 (ก่อนคริสต์ศักราช) และได้นำมาใช้โดยเปลี่ยนแปลงไปตามความเหมาะสมของสังคม เมื่อปลายปี ค.ศ. 1740 เรียกว่า "ประมวลกฎหมายชิง"¹ เมื่อแมนจูเลียได้ยึดครองอำนาจของจีน การลงโทษจึงมีวิวัฒนาการเปลี่ยนแปลงไปตามแบบของชาวแมนจูเลียด้วย

นายนิคคา โนบรู ชาวอิตาเลียน² ได้ศึกษาประวัติศาสตร์กฎหมายของจีน และเป็นที่ยอมรับนับถือในค่านี ได้บันทึกถึงความชั่วช้าในการประหารชีวิตขั้นที่ผู้หนึ่งชื่อ "มิง ลุย ซิน" ซึ่งถูกตัดสินประหารชีวิต เมื่อปี ค.ศ. 1510 ว่า ถูกประหารชีวิตด้วยการแลเนื้อ เพราะมีความผิดเกี่ยวกับการเมือง ร่างกายของเขาถูกแล 4,700 ครั้ง และเนื้อแต่ละครั้งจะถูกโยนตีด้วยแซ่

¹ อุดล พิริยวิทย์ , "การลงทัณฑ์ของจีนในสมัยโบราณ" วารสารราชทัณฑ์ ปีที่ 25 เล่มที่ 4 (2520) : 2-3.

² เรื่องเดียวกัน . หน้า 4-5.

ในประมวลกฎหมายอาญาในราชวงศ์ชิงนี้ ให้นำวิธีการทรมานร่างกาย มาใช้บังคับแก่ผู้ต้องสงสัย หรือผู้ต้องหากระทำผิดด้วย ทั้งนี้ เพื่อให้มีการพิจารณาคดี ลมเหลว และเป็นวิธีที่นิยมใช้กันมากในระหว่างพิจารณาคดี วิธีการทรมานต่าง ๆ คล้ายจารีตนครบาลของไทยมาก เช่น การตอกเล็บ บีบขมับ เหยียน หรือแซ่หน้า ฯลฯ นอกจากนี้ ยังนิยมจับผู้ต้องโทษใส่กรงขังทำประจานเพื่อให้เกิดความอับอาย และมีให้เป็นเยี่ยงอย่างต่อไป การจับใส่กรงขังนี้เป็นวิธีลงโทษที่นอกจากจะกักขังแล้ว ยังเป็นการทรมานร่างกายผู้ต้องโทษด้วย เพราะผู้ต้องโทษจะต้องยืนค้ำขี้ฉี่เข้าทั้งสองมือจะถูกมัดไพลหลัง ศีรษะจะถูกโผล่จากไมกระดานทับซึ่งจะรูดลมไวพอดเหมาะ แคลคอเท่านั้น

วิธีการประหารชีวิตที่นิยมมากในจีนสมัยโบราณ คือการตัดศีรษะ (decapitation) ด้วยดาบ (sword) หรือด้วยขวาน (axe) นอกจากนั้น ยังมีวิธีการรัดคอให้ตายที่ละน้อย ๆ (strangulation) ภายหลังเมื่อศาลตัดสินแล้ว หรืออาจเป็นการรัดคอให้ตายทันที นิยมให้กับพวกขุนนางชั้นผู้ใหญ่ของจีน หรืออาจเป็นการแลเนื้อให้ตายที่ละน้อย (slicing) ซึ่งการตายโดยการแลเนื้อนี้ นักเขียนจดหมายเหตุชาวยุโรปตะวันตกได้เขียนไว้ว่าเป็น "การตายด้วยมีดแลเนื้อพันครั้ง" (The Death of A Thousand Knife Cuts)

ก่อนทำการประหารชีวิตโดยวิธีการตัดศีรษะนั้น จะต้องทำร้ายร่างกายของ อาชญากรให้พิการอย่างร้ายแรงเสียก่อน (Terribly Mutilated) ซึ่งเป็นวิธีการที่เลี้ยวชื่อเสียงมากของการประหารชีวิตในประเทศจีน หรือการฉีกร่างกายออกเป็นเสี่ยง ๆ (Dismemberment) เป็นสิ่งที่ป่าเถื่อนและน่ากลัวแก่บุคคลทั่วไป ความมุ่งหมายก็คงมี เพื่อป้องกันมิให้วิญญาณเขาสร้างกายอีก เชื่อกันว่าทำให้ไม่สามารถมาเกิดเป็นมนุษย์ เพื่อต้องถูกทรมานร่างกายอีก

โทษดังกล่าวมานี้ ใต้นำมาใช้สำหรับผู้กระทำผิดอันเกี่ยวกับการปกครอง แขนงดิน หรือการเมือง เช่น พวกที่เป็นกบฏ หรือผู้ที่ทำความผิดที่ชั่วร้ายอย่างมหันต์

เช่น ผู้วิชาปิตามารดา หรือในความผิดฐานทำให้คนพิการโดยใช้อำนาจเวทย์มนต์คาถา หรือใช้วิชาพอมคหม่อมมีฆาบุคคลในครอบครัวเดียวกันตั้งแต่ 3 คนขึ้นไป¹

จะเห็นได้ว่าวิธีการประหารชีวิตของจีนโบราณนี้ มีวิธีการที่รุนแรงผิดไปจากประเทศอื่น ๆ ซึ่งได้ยกตัวอย่างมาข้างต้นนี้แล้ว ทั้งนี้ อาจจะเป็นเพราะประเทศจีนเป็นประเทศที่ใหญ่เป็นที่สองรองจากประเทศรัสเซีย ย่อมมีประชาชนอยู่ในการปกครองมาก ผู้มีอำนาจปกครองจึงพยายามคิดค้นหาวิธีการ เพื่อควบคุมสังคมให้ปกติ หรือเพื่อความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง ผู้มีอำนาจปกครองจะต้องแสดงแสนยานุภาพในตัวเอง ปรากฏแก่ประชาชนเพื่อให้เกิดความเกรงกลัว และเพื่อความมีระเบียบในการปกครอง อีกประการหนึ่ง ประเทศจีนเป็นประเทศที่อุดมด้วยดินแร่ต่าง ๆ และเหมาะแก่การกสิกรรม ย่อมเป็นที่ต้องการแก่ชนานาประเทศ จึงมักมีสงครามเกิดขึ้นเนื่อง ๆ ผู้มีอำนาจปกครองจึงบัญญัติโทษที่จะไต่ลงแก่ผู้ก่อกวนกบฏ หรือผู้มีความผิดเกี่ยวกับความเมืองอย่างรุนแรง และโทษร้ายฉิบพลาย ทั้งนี้ เพื่อมิให้เป็นที่หมายของชนต่างชาติไป ให้เป็นเครื่องมือในการปกครองชนคหนึ่ง

สำหรับในปัจจุบัน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน มีการลงโทษประหารชีวิตน้อยที่สุด ส่วนมากใช้ในกรณีความผิดที่ร้ายแรง เช่น คดีต่อต้านการปฏิวัติ การลอบสังหารผู้นำชาวจีน หรือการฆาตกรรมบุคคลสำคัญของประเทศ ทั้งนี้จะต้องพิจารณาตามเจตนาความผิดและผลของการกระทำนั้น ๆ ด้วย รัฐบาลกลางจะควบคุมการลงโทษประหารชีวิตอย่างเข้มงวด เพราะรัฐถือว่าการฆาตกรรมไม่ใช่นโยบายที่ดี² รัฐมีนโยบายใช้คนให้เป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติให้มากที่สุด รัฐจึงส่งผู้ต้องโทษให้ใช้ชีวิตในอุโมงค์ถ่านหิน หรือในเหมืองแร่ซึ่งอยู่ในดินแดนตอนเหนือของจีนคิดไร่ปีเรีย ซึ่งนอกจากจะได้ผลกรรมานผู้ต้องโทษแล้ว รัฐยังได้ผลประโยชน์อันคุ้มค่าอีกด้วย

¹ เรื่องเดียวกัน หน้า 7.

² มาร์กซ บุนยาคู "กฎหมายยุคปัจจุบันในสาธารณรัฐประชาชนจีน" วารสาร นายควม ปีที่ 17 ฉบับที่ 2 (สิงหาคม 2518) : 14.

3.3 วิธีการลงโทษประหารชีวิต ตามกฎหมายอาญาไทยโบราณถึงปัจจุบัน

วิธีการลงโทษประหารชีวิตของไทย อาจศึกษาได้จากพิพิธภัณฑราชทัณฑ์ เรือนจำบางขวาง ที่สำคัญมี

3.3.1 เบ็คใหญ่ ลักษณะเป็นเบ็คขนาดใหญ่ ทำด้วยเหล็ก แขนงให้เห็นชัดเจน สายของเบ็คพันด้วยผ้าสีแดงจาด สำหรับใช้เกี่ยวเข้าที่ไต่คาง แล้วชักรอกขึ้นไป เบ็คเหล็กมีรอกพร้อมเชือกนี้ ตามหลักฐานกล่าววาทำขึ้นใช้เมื่อปี พ.ศ.2390¹ จะพบวิธีการในกฎหมายเก่าที่เรียก "ลักษณะเบ็คเสร็จ" กำหนดให้ใช้เบ็คประหารไว้คือ "เอาเบ็คใหญ่มีคมสองข้างเกี่ยวทั่วกายเดิกหนึ่งเนื้อ และเอ็นน้อยใหญ่ให้หลุดขาดจนกว่าจะตาย"

3.3.2 ตะกร้อ ลักษณะสานด้วยหวายทั้งเส้น แต่ใหญ่โตขนาดที่คนเข้าไปนั่งชกอยู่ข้างในได้ รอบตะกร้อมีตะปุ่นขนาด 4 นิ้ว สลักเป็นระยะโดยวิธีหันปลายแหลมยื่นทิ่มเข้าภายใน ตะกร้อใบนี้พบครั้งแรกที่เรือนจำโคราช เมื่อราวปี พ.ศ.2479 และการพบตะกร้อใบนี้เอง ทำให้กรมราชทัณฑ์ได้เกิดความคิดที่จะสร้างสมพิพิธภัณฑขึ้น จึงได้มีคำสั่งให้นำมายังเรือนจำบางขวาง ที่โคราชขณะนั้นมีผู้เล่าว่า แรกก่อนเขายัดผู้ต้องโทษประหารชีวิตเข้าในตะกร้อ แล้วให้ช่างใช้เท้าเขี่ยไปรอบ ๆ กำแพงเมือง จนกว่าผู้ต้องโทษถึงแก่ความตาย²

3.3.3 คาบประหาร อันเป็นวิธีการประหารชีวิตตามกฎหมายลักษณะอาญาร.ศ.127 มาตรา 13 กำหนดให้ใช้วิธีตัดหัว ซึ่งในทางปฏิบัติ คือ พันคอให้หัวขาดจากร่างกระเด็นไป ในการประหารเขาใช้คาบ 2 เล่ม และเพชรฆาต 2 คน เรียกคาบหนึ่งและคาบสอง เมื่อนำตัวผู้ต้องโทษมัดไว้กับหลัก โดยให้นั่งแบบซัดสมาธิ มือทั้งสอง

¹อคูล พิริยวิทย์ , "เครื่องพันธนาการลงทัณฑ์และทรมานในสมัยโบราณ" วารสารราชทัณฑ์ ปีที่ 19 เล่ม 3 (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์กรมราชทัณฑ์ 2514) หน้า 74.

²บรรยง มกรภิรมย์ , "วิธีการลงโทษประหารชีวิต" : 120.

อยู่ในท่าพนมถืดอกบัว คาบสองจะรำอยู่ตรงหน้าผู้ตองโหมประหาร นักคาบทั้งสอง จะสวมเสื้อสีแดง กางเกงแดง มีสายสิญจ์ทำเป็นมงคลสวมศีรษะ ผู้ตองโหมประหาร ที่ถ่มมีคติดกับหลักจึงจ้องตาเขม็งไปยังนักคาบที่รำอยู่ตรงหน้าตน หากแต่คาบหนึ่ง ที่ย่างสามขุมมาเบื้องหลังต่างหากเป็นผู้ลงมือฟัน เขาเล็งตรงก้นคอจากเบื้องหลังที่ทำ เครื่องหมายไว้แล้ว และฟันหมายให้คอขาดในทันทีทันใด เพื่อป้องกันกาจรูจากตาและ หวาดเสียวเกินไป

ลักษณะของการย่างสามขุม ถ้าเพชรฆาตนักมือขวา เขาจะไม่เีงท่าที่ ยืนเท้าซ้ายออกไปข้างหน้าเมื่อจะฟัน เพราะท่านั้นแม่จะฟันได้แรงขึ้นด้วยน้ำหนักการ สังกาลังก็ตี แต่เป็นการฟันสลับปลายคาบ คอมักไม่ขาด จึงควรเปลี่ยนเป็นให้เท้าขวา ยืนออกไปข้างหน้าหน่อยหนึ่ง แล้วฟันด้วยอาการรวดเร็ว คือฟันซ้อนขึ้น ด้วยวิธีนี้ตอนกลาง ของคาบจะโค่นก้นคอ และคาบตอนนั้นจะคมที่สุด คอจึงมักขาดกระเด็นไป

ส่วนคาบสอง นอกจากมีหน้าที่รำรำเป็นคาบล้อแล้ว ยังเป็นคาบช่วย คือเมื่อปรากฏว่า ถ้าคาบหนึ่งฟันคอไม่ขาด หรือศีรษะอาจกระเด็นหลุดจากร่าง แต่หนึ่งนั้นไคยก็ออกไม่หลุดในทันที คาบสองจะเปลี่ยนอิริยาบถจากท่าเยื้องกราย แลนปราดเข้าประชิดตัวผู้ตองโหม ถ้าคอหอยอยู่ เขาจะใช้มือของเขาจิกจับศีรษะขึ้น ส่วนอีกมือหนึ่งทำหน้าที่เชือกคอกให้ขาด¹

เหตุเลิกประหารชีวิตด้วยคาบ เพราะอ้างกันว่า มีกษัตริย์อังกฤษที่ทักท้วง ทั้งนี้ เพราะมีการประหารชีวิตนักโทษในบังคับอังกฤษ 1 คน เป็นชาติแขกปาทาน ชื่อ อัคกาบาล แต่แท้จริงแล้วเราเลิกของเราเองต่างหาก²

¹ เรื่องเดียวกัน , หน้า 123-124.

² อุดล พิริยวิทย์ , "เครื่องพันธนาการลงทัณฑ์และทรมานร่างกายในสมัย โบราณ" หน้า 73.

3.3.4 ทอนจันทร ก่อนประกาศใช้กฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ.127 นั้น มีวิธีการประหารชีวิตซึ่งน่าสนใจอีกวิธีหนึ่ง คือ "ตีให้ตายด้วยทอนจันทร" แต่เป็นการประหารชีวิตพระมหากษัตริย์ หรือเชื้อพระวงศ์เท่านั้น ทั้งนี้ เพราะพระมหากษัตริย์แต่สมัยก่อนเป็นเจ้าแผ่นดิน เมื่อกระทำความผิด การจะประหารด้วยดาบพันคอเหมือนสามัญชนธรรมดาไม่ได้ ทั้งมีคติถือกันว่า "เลือดเจ้าแผ่นดิน จะต้องไม่ตกถึงแผ่นดิน" จึงใช้วิธีตีให้ตาย

วิธีการประหารชีวิตด้วยทอนจันทรนี้ ไทยเราเอาตัวอย่างจากพม่า ในสมัยโบราณ มาร์โคโปลโล ฝรั่งชาวอิตาลี เดินทางมาเอเชีย เมื่อหลายร้อยปีมาแล้ว ได้บันทึกเรื่อง การประหารวิธีนี้ไว้ว่า¹ เหตุที่ใช้ทอนจันทร เพราะถือว่าโลหิตของพระเจ้าแผ่นดินจะตกลงยังแผ่นดินไม่ได้ ถูกลงไปนั้นให้ไซ้ปากมะหยีสีแดงสด เพราะสีแดงเป็นสีของชัคติยะ และมีประโยชน์ที่ว่าแม่โลหิตจะซึมออกมา ก็ซึมอยู่ในผ้าแดงนั้น สำหรับเมืองไทยนั้น จะมีใบทองปื้นดินอีกชั้นหนึ่ง ไม่ใช่ไซ้จะต้องมีลักษณะเป็นไม้ที่มีน้ำหนัก และไม่นิยมนิยมเป็นของสูง คือไม้จันทร เป็นไม้ที่มีกลิ่นหอม

วิธีการประหาร จะมีผู้ทำการประหาร 4 คน คือหมื่นตม หมื่นตาม หมื่นชำ หมื่นพลอย ไม้ตีมี 4 ทอน โดยมีคูดูของโทษนุ่งผ้าขาว จัดให้นอนคว่ำลง หมื่นตมลงมือก่อน ตีที่ก้นคอ หมื่นตามตีตามมาที่กลางกระดูกหลัง หมื่นชำตีตรงข้อพับของเข่า หมื่นพลอยตีข้อเท้า ผู้ถูกประหารถูกตีในที่สำคัญตั้งนี้ยอมตายในที่สุด

ตัวอย่างการประหารด้วยวิธีนี้พบในพงศาวดาร อาทิเช่น เจ้าฟ้าศรีเสาวภาค พระเจ้าตากสิน และการประหารชีวิตด้วยทอนจันทรนี้ ได้ขยายไปถึงบรรดาเจ้าในราชวงศ์ด้วย แม้ในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ก็มีการประหารด้วยทอนจันทร เช่น กรมขุนกษัตริย์-นุชิต ซึ่งเป็นโอรสพระเจ้าตากสิน เกิดจากพระราชธิดาของพระพุทธยอดฟ้า ก็ถูกประหาร

¹ เรื่องเดียวกัน , หน้า 75-76.

ด้วยท่อนจันทน์ ในฐานะเป็นกบฏในรัชกาลที่ 2 ต่อมาในรัชกาลที่ 3 มีกรมหลวงลักษณะเลิศ
ฐานเป็นกบฏเช่นกัน โดยใช้วัดปทุมคงคารามเป็นสถานที่ประหารพระองค์¹

อย่างไรก็ดี การประหารโดยการตีด้วยท่อนจันทน์นี้ เป็นอันยกเลิกไป

โดยบทกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127 มาตรา 7 ประกอบด้วยมาตรา 8 และมาตรา 13
คือ

มาตรา 7 บุคคลควรรับโทษอาญาต่อเมื่อมันได้กระทำการอันกฎหมายได้ใช้
อยู่ในเวลาที่กระทำนั้น บัญญัติว่าเป็นความผิด และกำหนดโทษไว้
และอาญาที่จะใช้ลงโทษผู้กระทำความผิดนั้น ก็ไม่ควรใช้อาญาอย่างอื่น
นอกจากอาญาที่กำหนดไว้ในกฎหมาย

มาตรา 8 เมื่อผู้ต้องหาปรากฏว่า กฎหมายที่ใช้อยู่ในขณะเมื่อผู้ต้องหากระทำ
ความผิดเป็นคดีขึ้นอยู่ ศาลต้องพิจารณาคดีให้โดยเร็ว และที่พิจารณาคดีไซ้ร ท่านให้ใช้กฎหมาย
ฝ่ายที่มีโทษเบาแก่ผู้ต้องหา

มาตรา 13 ผู้ใดต้องคำพิพากษาให้ลงอาญาประหารชีวิต ท่านให้เอามันไป
ตัดศีรษะเสีย

3.3.5 การประหารชีวิตด้วยปืน เป็นที่ใช่เป็นป็นกาลชนิดหนึ่ง ซึ่งยิ่งได้เป็นชุด
ข้อกำหนดในการยิง คือให้ปักหลักสูงไกล ๆ ไหลลงบน คมกตแบบกางเขน มีผู้ถูกประหาร
ไว้ลึกลงหลัก ไม้ให้เคลื่อนที่ ปืนตั้งอยู่กำหนดไม่เกิน 10 เมตร เมื่อยิงชุดหนึ่งไม่ตาย
ก็ให้ยิงอีกชุดหนึ่ง ในที่ ๆ ไม่มีเวลาให้ผู้ถูกประหารประสูติผู้ยิง จึงกำหนดให้มีผู้มา
บ่งผู้ถูกประหารไว้ ทำเครื่องหมายยิงตรงหัวใจ ผ่านเครื่องหมายดังกล่าว ปัจจุบันเรา
ยังใช้การประหารโดยวิธีปืนอยู่

สถานที่ประหารนั้นได้กำหนดไว้ให้จัดการกันที่ "แดนประหาร" ภายใน
เรือนจำบางขวาง และบางครั้งก็ได้มีการประหารนอกเรือนจำบาง¹ อ่างวา
อาชญากรรมที่ผู้ต้องโทษประกอบไปนั้นรุนแรง และต้องการให้ปรากฏแก่ประชาชน
เพื่อเป็นเยี่ยงอย่างแก่ชนทั้งหลายในท้องถิ่นนั้น อย่างไรก็ตาม จากพฤติการณ์และเวลา
ที่ผ่านมามีพิสดารแล้วว่า เป็นเรื่องของความคิดที่ไม่สมประสงค์ อาชญากรรมที่มีโทษถึง
ประหาร ซึ่งชนทุกชั้นก็ได้ทราบกันอย่างแพร่หลายและเป็นอย่างดีแล้ว ก็ยังคงอุบัติซ้ำ
ตลอดมาเป็นระยะ ดังนั้น การนำไปประหารชีวิตนอกเรือนจำจึงเป็นอันยุติ คงให้จัดการ
ในแดนประหารที่บางขวางเท่านั้น

แดนประหารภายในเรือนจำบางขวาง ไซ่คานชิตก่าแพง มีมุลคินกำบัง
วิถีกระสุน กอนลงมือประหาร เจาหน้าที่จะถายรูป พิมพ์ลายนิ้วมือ ให้ศาลผู้ตัดสิน
ตำรวจผู้จับ อัยการผู้ฟ้อง ตรวจสอบรับรองว่าไม่ผิดตัว ให้ผู้ถูกประหารสั่งเสียมอบหมาย
ทรัพย์สิน หรือทำพินัยกรรม ใ้รับประทานอาหารพิเศษมีอดสุดท้าย ใ้สดับพระธรรมเทศนา
จากพระภิกษุ เจาหน้าที่จะอ่านคำพิพากษาและคำสั่งตัดสินประหารชีวิตให้ฟัง จากนั้น
เจาหน้าที่จะพาตัวเข้าที่ประหาร ไซ่ฉาบิดตาผู้ต้องประหาร มัดตัวกับแท่นไม้กางเขนซึ่ง
อยู่หน้ามุลคิน ให้ผู้ถูกประหารหันหน้าเข้ามุลคิน หันหลังให้แท่นยิง มีผ้าม่านบังตัวไม่ให้
คนยิงเห็นผู้ถูกประหาร จัดทำเป่ากลมโศกที่มานให้ตรงหัวใจ คนยิงเล็งเป้าทางแท่นยิง
ประมาณ 5 เมตร ไซ่ปืนกลแบร์กมันน์ยิงซุกละ 5 นัด คณะกรรมการประหารประกอบด้วย
ผู้แทนกรมราชทัณฑ์ กรมการจังหวัดคนทบุรี เรือนจำกลางบางขวาง และนายแพทย์

¹ในปี พ.ศ. 2482 จังหวัดอ่างทองขอจัดการประหารชีวิตผู้ต้องโทษของเขาเอง
ในท้องที่ของเขา เพื่อเป็นเยี่ยงอย่างแก่ชาวอ่างทองให้เกรงกลัวไม่กล้าทำผิด ต่อมา
ทางบ้านคอน จังหวัดสุราษฎร์ธานี ก็ได้มีการขอมาร่วมกัน แต่แล้วทั้งจังหวัดอ่างทอง
และสุราษฎร์ธานี การปล้นฆ่า เจ้าทรัพย์ ตลอดจนผู้หญิงและเด็ก รวมทั้งการคักยิง
ฟันถึงตาย อันเป็นอาชญากรรมที่มีโทษถึงขั้นประหาร ซึ่งเป็นที่รู้ ๆ กันดีแล้วนั้น ก็ยังปรากฏ
ว่ามีอยู่ต่อมา.

เป็นลัทธิพยาน เมื่อทุกสิ่งพร้อมแล้ว คณะกรรมการให้สัญญาฉบับของเล็ก ๆ ลง ผู้ยิงเล็งปืน
 ลั่นไก 1 ชุด ไปยังเป้า แพทย์จะเข้าตรวจ ถ้ายังไม่ตายสนิทก็ให้ยิงอีกชุดหนึ่ง หากตาย
 แล้วเจ้าหน้าที่จะพิมพ์ลายนิ้วมือไว้ตรวจสอบยืนยันการยิงไม่ผิดตัวต่อไป ศพให้ฝังที่วัดบาง
 แพรก ใกล้เรือนจำ รอยุติ สำหรับเพชรฆาตผู้ทำการประหาร จะได้รับเงินรางวัลจาก
 ทรราชราชการเป็นพิเศษ ทั้งนี้ เพราะไม่ค่อยมีผู้ยอมทำหน้าที่ประหารชีวิต¹

จากการศึกษาวิธีการประหารชีวิตของไทยตั้งแต่โบราณถึงปัจจุบันนี้ พอจะเห็น
 ได้ว่า วิธีการลงโทษในสมัยโบราณของไทย ก็ได้ใช้วิธีการที่ทารุณและเป็นวิธีการที่ทรมาณ
 อย่างแปลกประหลาด แสดงว่าคนไทยในสมัยโบราณก็มีความคิดตรงกันกับชาวยุโรป
 หรือประเทศอื่น ๆ ในยุคนั้น ที่ใช้วิธีการลงโทษผู้กระทำความผิดด้วยวิธีการที่รุนแรงและทรมาณ
 ก่อนตาย

อนึ่ง วิธีการประหารชีวิตที่โหดร้ายมานี้ ปรากฏอยู่ในกฎหมายโบราณ
 เช่น กฎหมายตราสามดวง ลักษณะเบ็ดเสร็จ ผู้บัญญัติกฎหมายได้รับอิทธิพลจากกฎหมาย
 อินเดียโบราณบ้าง คนคิดขึ้นเองบ้าง ดังนั้นจะเอาวิธีการประหารชีวิตที่แปลกประหลาดนี้
 มาเป็นเครื่องแสดงได้ใหม่ว่า ไทยในสมัยนั้นมีความเจริญรุ่งเรือง หรืออยู่ในยุคที่ผู้ปกครอง
 ประเทศเริ่มมีอำนาจใหม่ ๆ จึงคิดหาวิธีการลงโทษอันรุนแรงเป็นเครื่องข่มขู่ให้คนทั่วไป
 เกรงกลัว ไม่กล้าทำความผิดหรือก่อความไม่สงบเรียบร้อยในสังคมขณะนั้นใด ทั้งนี้เพื่อ
 ต้องการรักษาความมั่นคงของสังคม และความมั่นคงในการรักษาอำนาจของผู้ปกครอง
 ประเทศ

อย่างไรก็ดี ตามประวัติศาสตร์ พระมหากษัตริย์ไทยทรงเป็นพุทธมามกะ
 และนิสัยใจคอของคนไทยก็ชอบด้วยเมตตากรุณา ไม่ทำรุนแรงร้ายป่าเถื่อนอย่างชาติ
 ที่เจริญแล้ว เขาเคยทำมาแต่ก่อน พระมหากษัตริย์ของเราทรงปกครองประชาราษฎร์

¹กลีน ลิตะธานี , "การประหารชีวิต" วารสารสังคมศาสตร์ปริทัศน์
 ปีที่ 10 ฉบับที่ 10 (ตุลาคม , 2515) (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สี่พร , 2515) หน้า 43.

เหมือนนิคาปกรองบุตร ดังนั้น โทษที่กำหนดไว้อย่างรุนแรงนี้! จึงไม่ปรากฏว่าได้เคยนำออกใช้เลย จะใช้ก็เพียงโทษชนิดที่ไม่หวาดเสียว หรือที่ไม่แสดงความทารุณโหดร้ายนัก เช่น ฆาตกรรม จอมโจร หรือในโทษประหารชีวิตที่รุนแรงก็เพียงใช้วิธีการตัดศีรษะเท่านั้น

และยิ่งในปัจจุบันนี้ การประหารชีวิตก็ลดความรุนแรงลง โดยใช้เป็นเพียงประหารยประเทศทั้งหลาย วัตถุประสงค์ก็เพียงเพื่อข่มขู่มิให้เป็นเยี่ยงอย่างต่อไป มุ่งในการแก้แค้นของคนมากกว่า

3.4 วิธีการลงโทษประหารชีวิตตามกฎหมายอาญาของประเทศต่าง ๆ

3.4.1 การฟันคอ วิธีประหารชีวิตด้วยการฟันคอให้ขาด ในยุโรป มีต่าง ๆ กัน คือ

1. เอลาบฟันคอให้ขาด (sword) วิธีนี้ใช้ในบางรัฐแห่งเยอรมัน เช่น Bremen และฝรั่งเศสในสมัยก่อนด้วย
2. ให้คว่ำตัวลงวางคอตรงที่หมาย เช่น เขียง หรือท่อนไม้ตั้งเป็นแท่น แล้วไขขวานฟัน (axe) ตรงก้านคอ ให้หัวหลดกระเด็นออกจากรางไป ใช้ในรัฐปรัสเซียแห่งเยอรมัน และฝรั่งเศสครั้งก่อน
3. ใช้เครื่องกิโกลติน (Guillotine) ลักษณะทำเสาไม้ตั้งขึ้น 2 เสา ตอนปลายเสามีไม้เหมือนช้อน เชื่อมปลาย 2 เสา ที่ตั้งอยู่ (รูปร่างคล้ายเสาชิงช้า วัลส์ทซ์) ระหว่าง 2 เสา มีมีดแนบใหญ่อันมีน้ำหนัก ผู้ต้องโทษประหารจะถูกจัดให้นอนคว่ำคอพาดหมอนไว้ ซึ่งวัดระยะให้พอดีกับคอ แล้วมัดตัว เมื่อถึงวาระประหารก็กระตุกกลอน แล้วโดยน้ำหนักมีดนั้นจะเลื่อนลงตามรางไม้ ตกตรงที่ก้านคอทันที นับว่าเป็นการประหารชีวิตที่ใช้เวลาน้อยที่สุด และแม่นยำที่สุด เครื่องประหารกิโกลตินนี้ ประดิษฐ์โดยนายแพทย์ ชื่อ Antonie Louis ประดิษฐ์ตามแนวความมุ่งหมายของนายแพทย์อีกผู้หนึ่ง ชื่อ J. I. Guillotin ในปี ค.ศ. 1789¹ ซึ่งได้เสนอให้รัฐเปลี่ยน

¹บรรยง มกรภิรมย์ , "วิธีการลงโทษประหารชีวิต" , หน้า 270.

วิธีประหารจากการพันคอควายหรือชวาน ประเทศเยอรมัน รัฐ Saxonia ก็ได้ใช้วิธีนี้ด้วย

4. ประเทศจีน ในบางสมัยใช้วิธีพันคอแบบหมุ่ คือ นำตัวผู้ต้องโทษมัดหลักคานเป็นแถวหลาย ๆ คน และใช้คานพันคอไปตามแถวหลักคานที่วานั้น หรืออาจจะเป็นการพันศีรษะเดียว เป็นการพำกั้่งาย ๆ คือ ผู้ถูกประหารจะถูกนำไปที่สนามควายกรงขังไม้ไผ่ มัดมือไพลหลัง สถานที่ประหารจะเป็นที่ชุมนุมชน ผู้ถูกประหารจะถูกบังคับให้คุกเข่า มีเพศฉมาต 3 คน เพศฉมาตคนที่ 1 เป็นผู้ดำเนินการประหาร เพศฉมาตคนที่ 2 จะเป็นผู้ช่วย โดยเป็นผู้บังคับให้ผู้ถูกประหารอยู่ในท่าคุกเข่า และเพศฉมาตคนที่ 3 จะเป็นผู้ดึงหางเปีย (queue) ให้คอยึดไปข้างหน้า ผู้ประหารจะใช้คานใหญ่พันคอเพียงครั้งเดียว ศีรษะจะกระเด็นไป การประหารชนิดนี้รวดเร็วมาก กงสุลชาวอังกฤษชื่อ ที.ที.มิกโคว์ ซึ่งประจำอยู่ที่มณฑลกวางตุ้ง ได้เห็นการประหารชีวิตที่นาหวาคกลัวเช่นนี้ เมื่อวันที่ 30 กรกฎาคม พ.ศ. 1851 กล่าวว่าคุณประหารได้พันคอคนชาคถึง 33 คน¹

5. มีวิธีการที่เลียดื้อเลียดมากของการประหารชีวิตแบบพันคอ ในประเทศจีน คือการตัดศีรษะให้ขาด จะต้องมีการทำร้ายร่างกายของผู้ต้องโทษประหารให้พิการอย่างร้ายแรงเสียก่อน (Terribly Mutilated) โดยผู้ร้ายกายออกเป็นเลียดื้อ ๆ (Dismemberment) เป็นสิ่งที่ป่าเถื่อนและน่ากลัว โดยปกติผู้ประหารจะต้องตัดร่างกายออก 8 แห่ง โดยเริ่มตนแลที่หน้าของผู้ต้องโทษก่อน แล้วก็มาที่มือและเท้า ทรวงอก กระเพาะอาหาร แล้วจึงพันคอให้ขาด ซึ่งการประหารชีวิตแบบนี้ นายนิโธคา โนบุรุ ผู้ศึกษาประวัติศาสตร์กฎหมายของจีน ไคกล่าววว่า " เป็นระเบียบแบบแผนที่วางไว้ แต่มักไม่มีผู้ปฏิบัติตาม มีการละเลย และจะปฏิบัติตามอำเภอใจของผู้ที่ทำการประหารเสมอ"

¹ อคุล พิริยวิทย์ , "การลงทัณฑ์ของจีนในสมัยโบราณ" , วารสารราชทัณฑ์ ปีที่ 25 เล่ม 4 (กรุงเทพฯมหานคร : โรงพิมพ์ราชทัณฑ์ 2520) , หน้า 5.

นายนิคตา ไคบันทีกการประหารชีวิตคนที่ ชื่อ "มิง ลุย ซิน" ซึ่งมีชีวิตอยู่เมื่อ ค.ศ. 1510 ได้ถูกประหารชีวิตด้วยวิธีแล่นเรือ เพราะมีความผิดเกี่ยวกับบ้านเมือง ร่างกายของเขา ถูกแล 4,700 ครั้ง แลเนื้อแต่ละครั้ง ก็โยยตีด้วยแสตวย ท้ายสุดจึงประหารด้วยพันธคอ ให้ศีรษะขาดจากร่าง¹

3.4.2 การใช้แรงของสัตว์แยกอวัยวะออกจากร่างกาย (The Type of Death Suffered by Damien) เป็นวิธีการประหารชีวิต ซึ่งมีจุดมุ่งหมายที่จะทรมาน ผู้ต้องโทษประหารก่อนตาย ผู้ถูกประหารจะถูกผูกข้อมือ และข้อเท้า ปลายเชือกทั้ง 4 จะผูกไว้กับม้า 4 ตัว ซึ่งจะถูกบังคับให้ออกแรงวิ่งไปคนละทาง จนกว่าอวัยวะทั้ง 4 ขาดหลุดออกจากร่างกาย ตัวอย่างคือ ความตายของ Francois Ravailac ซึ่งไคลอปลงพระชนม์พระเจ้าเฮนรี่ที่ 4 ของฝรั่งเศส²

3.4.3 แขวนคอ (Hanging) เป็นการใช้เชือก กล่าวคือ ปลายเชือก ข้างหนึ่งทำเป็นบ่วง สำหรับคล้องคอผู้ต้องโทษประหาร แล้วดึงขึ้นไปสู่ที่สูง เชือกนั้น จึงรัดคอผู้ต้องโทษถึงตาย ด้วยน้ำหนักตัวของผู้ตายเอง วิธีการประหารนั้น โดยใส่ เส้าปากไว้มันคง ยอคเส้ามีไม้เป็นแขนยื่นออกมา ที่ปลายไม้มีแขนที่มีห่วงเหล็กสำหรับ เชือกดึงขึ้นลง

การใช้วิธีแขวนคอนี้ ประเทศอังกฤษ และสหรัฐอเมริกา บางรัฐ นิยมใช้ เช่น Connecticut , Delaware นอกจากนี้ ประเทศสิงคโปร์ ญี่ปุ่น ก็ใช้ในการ ประหารชีวิตอาชญากรสงครามด้วย

¹ เรื่องเดียวกัน , หน้า 4-5.

² Peter N. Walker , Punishment and Illustrated History , David & Charles (Publishers) Limited South Devon House Newton Abbot Devon p.92 , 93. (FIG 40)

3.4.4 การยิงประหาร (Shooting) เป็นที่นิยมของชาวยุโรป

เช่น ประเทศเยอรมัน ประเทศรัสเซีย และสหรัฐอเมริกาบางรัฐ การประหารชีวิต อาชญากรสงครามชาวเยอรมัน พวกทหารนั้นใช้ทหารหมู่หนึ่งราว 6 คน เข้าแถวถือปืน คนละกระบอก ยิงพร้อมกันไปยังผู้ต้องโทษประหาร ซึ่งยืนเผชิญหน้าอยู่ มุ่งจุดเดียวกัน คือตรงหัวใจ มีผู้กล่าวว่า การใช้หลายคนยิงประหารเช่นนี้ มีผลดีทางจิตใจ เพราะผู้ยิงประหารต่างไม่ทราบว่าลูกปืนของใครถูกหัวใจผู้ตาย ผู้ยิงประหารไม่สู้ สำนึกในความโหดร้ายของการประหารคน

ที่รัฐยูทาห์ (Utah) ใช้ยิงทหารที่มีความผิดในราชการทหาร และมีการ ให้เลือกตายด้วยวิธีการยิงประหาร หรือเข้าห้องอบไอพิษ

3.4.5 การประหารชีวิตโดยใช้ไฟฟ้า (Electrocution) เป็นการ ประหารชีวิตด้วยกระแสไฟฟ้า ซึ่งเป็นวิธีการแบบใหม่ ใช้ไฟฟ้าแรงประมาณ 2,000 โวลต์ ผ่านเข้าตัวนักโทษซึ่งมัดนั่งไว้กับเก้าอี้ เอาสายไฟلامเข้ากับศีรษะและขา แล้วจึงปล่อย กระแสไฟฟ้า เปิดและปิดจนครบสามครั้ง เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ต้องโทษประหารช็อคตาย¹

วิธีการประหารชีวิตโดยใช้ไฟฟ้านี้ ได้ถูกกำเนิดขึ้นในรัฐนิวยอร์ก ประเทศ สหรัฐอเมริกา โดยผู้ว่าการรัฐนิวยอร์กชื่อ นาย David B. Hill ได้ลงนามใน พระราชบัญญัติยกเลิกวิธีการประหารชีวิตโดยการแขวนคอ และให้ใช้วิธีการประหาร ชีวิตโดยใช้ไฟฟ้าแทน เมื่อวันที่ 4 มิถุนายน ค.ศ. 1888 Mr. William Kemmler แห่งเมือง Buffalo ในรัฐนิวยอร์ก ได้กระทำความผิดฐานเจตนาฆ่าคนตาย และศาลได้มีคำพิพากษาให้ลงโทษประหารชีวิต เขาจึงถูกส่งตัวไปรับโทษประหาร ที่เรือนจำ Auburn โดยการนั่งเก้าอี้ไฟฟ้า (electric chair) ภายใต้กฎหมาย

¹ ศาสตราจารย์ ดร. สงกรานต์ นิยมเสน , "ปัญหาวิธีประหารชีวิต" คุณพาท ปีที่ 5 เล่ม 4 (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา 2501) หน้า 223.

ที่กำหนดวิธีการลงโทษประหารชีวิตฉบับใหม่¹ นับว่าเป็นนักโทษรายแรก การฎีกาคำพิพากษาที่ให้ลงโทษประหารชีวิต ใค้อ่างวาชัดต่อรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกา ในแง่ที่ว่า "เป็นโทษที่ทารุณโหดร้ายและผิดธรรมดาสามัญ" (cruel and unusal) แต่ก้ถูกปฏิเสธ ฉะนั้น เขาจึงต้องรับโทษประหารชีวิตโดยการนั่งเก้าอี้ไฟฟ้า เมื่อวันที่ 6 สิงหาคม ค.ศ.1890 เขาได้กล่าวคำพูดครั้งสุดท้ายระหว่างเดินเข้าห้องประหาร เมื่อเจ้าหน้าที่คนหนึ่งสะกดบันไดล้มลงว่า "ไม่ต้องรีบร้อน เรามีเวลาอยู่มากมาย"²

หลังจากนั้นไม่นาน เก้าอี้ไฟฟ้า ก็ได้ถูกติดตั้งยังเรือนจำอื่น ๆ เช่น ที่เรือนจำ Clinton , เรือนจำ Sing Sing ในท้องที่ Ossining แห่งมลรัฐนิวยอร์ก

นักโทษประหารรายแรกบนเก้าอี้ไฟฟ้าของเรือนจำ Sing Sing คือ Mr.Harris A.Smiler เมื่อวันที่ 7 กรกฎาคม ค.ศ.1891³

หลังจากที่รัฐนิวยอร์ก ได้นำวิธีการประหารชีวิตโดยการนั่งเก้าอี้ไฟฟ้ามาใช้ รัฐอื่น ๆ ก็ได้นำมาใช้บ้าง เช่น รัฐ Massachusetts ในปี ค.ศ.1898 วิธีการประหารแบบแขวนคอก็จ้ล้าสมัยไป ซึ่งกล่าวกันว่าวิธีการประหารชีวิตโดยเก้าอี้ไฟฟ้านี้ เป็นการเมตตากว่าแบบอื่น ๆ พระราชบัญญัติให้ใช้วิธีการลงโทษประหารชีวิต ของรัฐ Massachusetts ก็มีข้อความคล้ายกับของนิวยอร์ก คือปล่อยกระแสไฟฟ้าแรงสูงอย่างพอเพียง ที่จะให้ตาย เขาสุรางกายของนักโทษประหาร และการปล่อยกระแสไฟฟ้าเช่นวานี้ จะต้องกระทำต่อไป จนกว่านักโทษประหารจะถึงแก่ความตาย

¹ พระราชบัญญัติได้กำหนดให้ลงโทษนักโทษประหาร โดยการปล่อยกระแสไฟฟ้าแรงสูง (intensity) อย่างพอเพียงที่จะทำให้ตายได้ เขาสุรางของนักโทษประหาร

² จตุร วงศ์ทองสวรรค์ , "โทษประหารชีวิต" หน้า 108-109.

³ เรื่องเดียวกัน , หน้า 109.

3.4.6 ประหารด้วยแก๊ส (Gasing) การใช้แก๊สเป็นวิธีใหม่ แก๊สพิษนี้คือกรดไฮโดรซัลฟูริก กรดไฮโดรซัลฟูริกเป็นพิษต่อร่างกาย โดยทำให้การใช้ออกซิเจนของอวัยวะในร่างกายช้าลง เป็นเหตุให้การหายใจหยุดก่อนแล้วหัวใจจึงหยุดเต้นที่หลังการทดลองกับแมวปรากฏว่า ถ้าอากาศมีกรดไฮโดรซัลฟูริก 0.35 มิลลิกรัม ต่ออากาศหนึ่งลิตร จะทำให้แมวตายได้ สำหรับมนุษย์จะทำให้หมดสติภายใน 10 วินาที และตายในเวลา 2-5 นาที¹

วิธีการประหาร จะต้องมียุทโธปกรณ์ และมิดนิกโทมอยู่ภายในห้องประหารนี้ เครื่องยาที่ใช้มีอยู่ 2 อย่าง คืออย่างแรกเป็นผง คือผงโซเดียมไซยาไนด์ อีกชนิดหนึ่งเป็นน้ำ คือกรดกำมะถันอย่างแรง 50% เมื่อได้เวลาประหาร เจ้าหน้าที่จะหย่อนยาผงลงไปใต้น้ำ ก็จะเกิดปฏิกิริยาทางเคมี ปล่อยกรดไฮโดรซัลฟูริก ระเหยออกมาให้ผู้ต้องโทษหายใจเข้าไป การประหารชีวิตแบบนี้ประหยัดมาก ใช้โซเดียมไซยาไนด์เพียงหนึ่งปอนด์เท่านั้น

ในสหรัฐอเมริกาบางรัฐ ที่นิยมใช้วิธีนี้ เช่น รัฐ Arizona , Nevada , Wyoming กำหนดวิธีประหารในกฎหมายอาญาให้ใช้แก๊ส (Lethal Gas)

3.4.7 ประหารด้วยยาพิษ ประเทศสาธารณรัฐ Estonia เป็นประเทศแรกที่ได้นำเอาวิธีการประหารด้วยยาพิษมาใช้ โดยการประหารในประมวลกฎหมายอาญาฉบับปี ค.ศ. 1935 ผู้ถูกประหารคนแรกได้รับเลือกวิธีการประหารชีวิตโดยการดื่มยา Cyanide of Potassium ซึ่งสามารถทำให้ตายภายใน 2-3 วินาที หรือจะตายโดยวิธีการแขวนคอ ผู้ต้องโทษประหารปฏิเสธวิธีการแรก และเลือกตายในวิธีการหลัง มีผู้เผยว่า จอมพล รมเบล ของเยอรมัน ก็ถูกตัดสินให้ประหารชีวิตด้วยการดื่มยาพิษ และตายไปอย่างง่ายดาย แต่การประหารชีวิตจอมพล รมเบล ไม่ผ่านกระบวนการพิจารณาของศาล

¹ เรื่องเดียวกัน , หน้า 221.

3.4.8 วิธีการรัดคอให้ตาย ในสมัยจักรพรรดิ ประเทศจีนได้ใช้วิธีการประหารโดยรัดคอให้ตาย ก็เพื่อป้องกันมิให้ร่างกายบวมสลาย แมวากการตายนั้นจะทำให้ช้ำและเจ็บปวดก็ตาม คล้ายกับวิธี Garrote ซึ่งใช้ปฏิบัติอยู่ในประเทศและอาณานิคมของสเปน เมื่อปลายศตวรรษที่ 19 ซึ่งใช้วิธีดังนี้

1. ใช้ปลอกคอเหล็กชั้นเดียวนอกสกรูให้รัดแน่นจนตาย
2. ใช้ปลอกคอเหล็กรัด
3. ใช้เชือกหรือหนัง หรือลวดที่มีความยาว รัดคอเข้าค้ำตามชายแดนหรือทหารยามในเวลาจู่โจม
4. รัดคอให้หมดฤทธิ์ เช่น ใช้ในเวลาทำการปล้น

ขุนนางชั้นสูงของจีนที่ถูกลงโทษประหารชีวิต มีวิธีการประหารซึ่งถือว่าเป็นมรดกและน่าชื่นชม คือใช้เชือกทำคอกวใหม่ ให้ไปแขวนคอเอาเอง เพื่อมิให้ทรมานและอับอาย แทนการรัดคอด้วยมือเพชรฆาตซึ่งเป็นสามัญชนธรรมดา

3.4.9 การประหารชีวิตโดยการฉีดยา (Injection) รัฐโอคลาโฮมา ในสหรัฐอเมริกา เป็นรัฐแรกที่ได้นำวิธีการประหารชีวิตสมัยใหม่ที่สุดนี้มาใช้ หลังจากที่โทษประหารชีวิต ถูกกล่าวหาว่าเป็นโทษที่โหดร้ายและผิดปกติธรรมดา การประหารชีวิตวิธีฉีดยานี้ ยาที่ใช้เป็นยาพิษชนิดหนึ่ง แต่ไม่มีการเปิดเผยว่าเป็นยาพิษชนิดใด และเมื่อเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1977 นี้ รัฐเท็กซัส ก็ได้ออกกฎหมายยอมรับเอาวิธีการประหารชีวิตแบบนี้ เป็นรัฐที่สองของสหรัฐอเมริกา¹

3.5 ปัญหาของวิธีการประหารชีวิต

โดยนัยแห่งมาตรา 19 ของประมวลกฎหมายอาญาที่บัญญัติไว้ว่า "ผู้ใดต้องโทษประหารชีวิต ให้เอาไปยิงเสียให้ตาย" เป็นเรื่องที่น่าคิดอยู่มาก เพราะมีการวิพากษ์

¹ เรื่องเดียวกัน , หน้า 109.

วิจารณ์กันอยู่ทั่วไปในโลกว่า การประหารชีวิตด้วยวิธีการยิงประหารยังไม่เป็นวิธีที่ดีที่สุด หรือเหมาะสมที่สุด

วิธีประหารชีวิตไม่ว่าจะมีวิธีการอย่างไรก็ตาม มีข้อที่ต้องพิจารณาอยู่หลายประการ คือ

1. การกระทำต้องไม่เป็นการโหดร้ายทารุณ อันผิดมนุษยธรรม เช่น การทรมานก่อนตายโดยไม่จำเป็น หรือทำให้เจ็บปวดอย่างแสนสาหัส วิธีต่าง ๆ ที่นักวิทยาศาสตร์ร่วมกับนักอาชญาวิทยาได้คิดค้นขึ้นมานั้น ล้วนแต่เพื่อบรรเทาเหตุนี้ทั้งสิ้น คงจะเห็นว่า ถ้าจะเปรียบเทียบกับการแล่นเรือออกที่ละชั้นจนตาย กับการตัดคอฉับเดียว ก็เป็นการทรมานที่ผิดกันมาก
2. เกี่ยวกับระยะเวลาที่ต้องให้ตายเร็วที่สุด เพื่อมิให้ผู้ต้องโทษได้รับการทรมานก่อนตายมากเกินไป และไม่เป็นการกระทบกระเทือนใจผู้ทำการประหารด้วย
3. ไม่ควรมีการทำลายศพโดยน้ำเกลียด เช่น ทำให้เป็นแผลไปทั่วตัว และควรรักษาสภาพของศพให้ครบถ้วน ไม่ตัดสิ่งหนึ่งสิ่งใดออกจากร่างกาย เช่น การตัดศีรษะ หรือผ่ากลางตัว จะทำให้ศีรษะอยู่ทางหนึ่ง ศพอยู่อีกทางหนึ่ง เป็นการอูจาดแก่ศพ หรือการใช้ไฟฟ้าทำให้ศพไหม้ดำไปหว่า เป็นต้น
4. ซึ่งนักจิตวิทยาสมัยใหม่เสนอขึ้นมาว่า ระยะเวลาตั้งแต่รู้ตัวว่า จะถูกประหารชีวิตจนถึงเวลาถูกลงมือประหารจริง ๆ ควรเป็นระยะเวลาที่สั้นที่สุด จะไม่เป็นการทรมานจิตใจผู้ต้องโทษประหาร หรือเวลาดังแต่นำออกจากห้องขังจนถึงที่ประหารต้องทำโดยเร็วที่สุด
5. ควรป้องกันมิให้ผู้ต้องโทษประหารมีอาการคลุ้มคลั่ง คิดฆ่าตัวตาย ก่อนจะลงมือประหาร เพราะถ้าให้เขาตายเองแล้ว จะเป็นการผิดวัตถุประสงค์ของการลงโทษ

ข้อดีและข้อเสียของวิธีการประหารชีวิตแบบต่าง ๆ

3.5.1 การใช้แก๊ส (Gasing) เนื่องจากแก๊สพิษ กรดไฮโดรซัลฟิวริก เป็นพิษแรงมาก เป็นอันตรายต่อมนุษย์ถ้าเหลืออยู่ในอากาศที่หายใจ จึงจำเป็นต้องไล่ออกให้หมดจากห้องประหาร หลังจากได้ประหารชีวิตผู้ต้องโทษเรียบร้อยแล้ว และยังคงทำลายเศษที่เหลืออยู่บ้างเล็กน้อย โดยการรมห้องด้วยแอมโมเนีย ข้อเสียอีกประการหนึ่ง คือในแง่ของนิติเวชวิทยา การตายโดยแก๊สนี้ยังกินเวลานานประมาณ 10-20 วินาที กว่าจะหมดสติ นับว่าไม่ตายทันที ผู้ต้องโทษมีอาการทุรนทุรายมาก

ข้อดี คือ การตายด้วยวิธีนี้ ไม่ทำให้ศพเปลี่ยนแปลงสภาพหรือเสียโฉม และเวลานำออกจากห้องขังมายังห้องประหารก็ใช้เวลาสั้นมาก

สหรัฐอเมริกาเป็นประเทศที่นิยมการประหารโดยวิธีนี้มากในปัจจุบัน เพราะง่ายและสะดวก อย่างไรก็ตามเมื่อเร็ว ๆ นี้ คณะกรรมาธิการกฎหมายระหว่างประเทศ ได้รายงานที่กรุงเจนีวา เมื่อวันที่ 5 กรกฎาคม พ.ศ. 2521 ประณามสหรัฐอเมริกาในการใช้แก๊สพิษในคุก ทั้งนี้ เพราะมีการนิยมนำอาวุธเคมีต่อต้านนักโทษที่พลอาวุธ และโคกอกเหตุนองเหยิงในคุก ซึ่งการใช้แก๊สเคมีย่อย ๆ ย่อมมีผลร้ายแรงต่อนักโทษอื่น ๆ ผู้มิโคกอกเหตุนองโดยทั่วกัน อันเป็นวิธีการที่ไม่ยุติธรรมและได้ผลไม่แน่นอน รายงานกล่าวหาว่าสหรัฐอเมริกาละเมิดกฎหมายมาตรฐาน ขององค์การสหประชาชาติ ที่ว่าด้วยการปกป้องนักโทษ และใช้แก๊สเคมีว่า "โดยไม่ได้รับมอบหมายอย่างชัดแจ้ง"¹

3.5.2 การแขวนคอ ปัญหาเหตุตายเพราะแขวนคอนั้น เป็นการตายเพราะคอหัก หรือขาดอากาศ หรือขาดเลือดไปเลี้ยงสมอง ได้มีทฤษฎีการตายด้วยการ

¹ไม่ปรากฏนามผู้แต่ง , "ประณามสหรัฐใช้แก๊สพิษในคุก" มติชน

แขวนคออยู่ 3 ทฤษฎี¹ คือ

1. ทฤษฎีขาดเลือดไปเลี้ยงสมอง ตามทฤษฎีนี้ อธิบายว่า ในกรณีที่เชือกรัดคอแน่น เชือกไค้ไปรัดเส้นเลือด ชื่อคาร์อติก ข้างคอทั้งสองข้าง อันนำเลือดจากหัวใจไปสู่สมอง ทำให้ขาดเลือดไปเลี้ยงสมอง โดยปกติสมอง 100 กรัม ต้องการเลือดไปเลี้ยงประมาณ 90-180 เซ็นติเมตรลูกบาศก์ต่อหนึ่งนาที อาการแรกคือ หมดสติ ในขณะที่เดียวกันเลือดที่คั่งค้างอยู่ในสมองตอนบน ก็ไม่สามารถไหลวนเวียนลงมาเบื้องต่ำได้ เพราะเส้นเลือดดำถูกรัดอยู่ที่คอ ทำให้เกิดเลือดคั่ง ช่วยให้เกิดอาการเร็วขึ้น

2. ทฤษฎีคอหัก ในกรณีที่เป็นการประหารชีวิต ตามคำพิพากษาของศาล ซึ่งเป็นวิธีการของชาวอังกฤษ ได้อธิบายวิธีการนี้ คือเอาเชือกขนาด 3/4 นิ้ว ถึง 1 นิ้ว ทำเป็นห่วงแขวนคอหนักโฆะไว้ ให้นักโฆะยืนบนกระดานกระดก พอได้สัญญาณก็ทิ้งสลักให้กระดานกระดกลง นักโฆะจึงหล่นลงไปข้างล่างจนสุด เชือกแล้วห้อยรัดจนตาย ระยะทางที่ตกลงไปนั้นต้องกะให้เหมาะสม คือถ้าตกลงน้อยคอก็ไม่หัก ถ้าตกลงมากนักคออาจขาด ภายหลังจากที่ได้ทดสอบกันมาหลายร้อยหลายพันราย จึงให้สูตรไว้ดังนี้ว่า ควรให้นักโฆะตกลงไปเท่าใด คือ เอา 840 ตั้ง แล้วหารด้วยน้ำหนักของนักโฆะ คิดเป็นปอนด์ ได้ผลลัพธ์เป็นจำนวนฟุต แล้วบวกด้วย 13 นิ้ว จึงจะเป็นระยะที่กะพอเหมาะให้คอหัก ตัวอย่างนักโฆะหนัก 115 ปอนด์ ตามสูตร เท่ากับ $\frac{840}{115}$ เท่ากับ 7.3 เท่ากับ 7 ฟุต 3 นิ้ว แล้วเอา 13 นิ้ว บวก ได้ผล 8 ฟุต 4 นิ้ว จึงเป็นระยะความสูงที่จะให้นักโฆะตกลงมา²

ภายหลังคอหัก วิธีประสาทไซสันหลังก็ขาด ทำให้ขาดการติดต่อกะหว่างร่างกายกับมันสมอง หมดความรู้สึก ไม่เป็นการทรมาน

¹ศาสตราจารย์ ดร.สงกรานต์ นิยมเสน , "ปัญหาวิธีประหารชีวิต" , หน้า 221-222.

²เรื่องเดียวกัน , หน้า 222.

3. ทฤษฎีขาดลมหายใจ โดยปกติมนุษย์จะขาดลมหายใจเกิน $1\frac{1}{2}$ -นาที ไม่ได้ การขาดลมหายใจเป็นการช่วยให้ตายเร็วขึ้น แต่ไม่ใช่เหตุตายสำคัญ เพราะเคยมีผู้ป่วยเป็นโรคทองเจาะคอหายใจ แล้วไปแขวนคอตาย รอยรัดของเชือกอยู่เหนือรอยเจาะสำหรับหายใจ และปรากฏว่าคน ๆ นั้นตาย ทั้งที่หายใจได้ตลอดเวลาที่แขวนคอ จึงแสดงว่าเหตุที่สำคัญ คือ ขาดเลือดไปเลี้ยงสมองตามทฤษฎีแรก

โดยสรุป ข้อดีของวิธีการประหารชีวิตด้วยการแขวนคอก็คือ

1. ไม่เป็นการทรมาน ภายหลังจากคอหักแล้วก็หมดความรู้สึกทันที
2. ไม่มีการทำลายสภาพของศพให้เป็นที่อูจาดตา พอผู้ต้องโทษตายแล้วเจ้าหน้าที่จะรับปลดศพออกจากเชือกทันที ไม่ปล่อยให้แขวนทิ้งไว้นาน จะทำให้มีอาการตาถลน ลิ้นจุกปาก หนวดตาแสดงความกระวนกระวาย เช่น คนแขวนคอ ฆ่าตัวตายตามต้นไม้ หรือซื้อคานาน เป็นต้น
3. เสียเวลาน้อย คือ ระยะเวลาตั้งแต่ผู้ทำการประหารนำตัวผู้ต้องโทษเข้าห้องและแขวนคอ จนกระทั่งตกลงในหลุม จะเสียเวลาประมาณ 35-36 วินาที ซึ่งเป็นระยะเวลาสั้นมาก

ข้อเสียของวิธีการแขวนคอ คือ

1. มีวิธีการมากเกินไป นักโทษจะต้องถูกขังน้ำหนักร่าง เพื่อกะความยาวของเชือกตามสูตรในทฤษฎีที่ 2 ผู้ทำการประหารจะกะความยาวของเชือกได้ ก็แล้วแต่น้ำหนักตัวของนักโทษ คนตัวเบาใช้เชือกขนาดหนึ่ง ตัวหนักก็ใช้เชือกขนาดหนึ่ง กระตุกงานคอจึงจะเคลื่อนได้ ดังนั้น ระยะเวลาในการขังน้ำหนักร่าง จึงเป็นการทำลายสุขภาพจิตของนักโทษยิ่ง

2. มีการทดลองก่อน คือ ก่อนทำการประหารชีวิต ผู้ทำการประหารจะทำหุ่นซึ่งมีน้ำหนักเท่าตัวนักโทษ การทดลองก็อยู่ในห้องประหาร ซึ่งอยู่ติดกับห้องขังนักโทษประหารยอมจะไคยยินเสียงหุ่นนั้นตกลงหลุมหลาย ๆ ครั้ง เป็นการทำลายจิตใจของผู้ต้องโทษให้กระวนกระวายมาก บางรายระงับอารมณ์และจิตใจไม่ได้ ถึงกับเสียสติ

ก่อนทำการประหาร¹

3.5.3 การพันคอด้วยเครื่องกิโยติน เครื่องกิโยตินเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการประหารชีวิตที่ถูกต้องตามหลักวิทยาศาสตร์ที่สุด คือ เป็นการตายทันที ไม่ทำให้ศพเป็นบาดแผลมาก นอกจากหัวหลุดไปเท่านั้น ระยะเวลาที่นำนักโทษไปตะแลงแกงจนประหารชีวิตเสร็จนั้นกินเวลาน้อยมาก ไม่เป็นการทรมานจิตใจนักโทษ เนื่องจากเครื่องใหญ่โต การขนย้ายจึงลำบากสำหรับคุกเล็ก ๆ หนึ่ง ค่าใช้จ่ายในการประหารชีวิตครั้งหนึ่ง แทบว่าจะไม่ต้องใช้จ่ายอะไรเลย เพียงแต่ลับมีดให้คมเท่านั้น เป็นการประหยัดกว่าการประหารชีวิตด้วยวิธีอื่น ๆ และเครื่องกิโยตินนี้ ยังใช้เป็นเครื่องมือข่มขู่ให้ผู้กระทำผิดหวาดกลัวไม่กล้ากระทำผิดอีกด้วย

3.5.4 เครื่องไฟฟ้า วิธีการประหารชีวิตด้วยไฟฟ้า นับเป็นวิธีที่ทันสมัยที่สุดถูกต้องตามหลักวิทยาศาสตร์ มีข้อดี คือ เป็นการทำให้ผู้ต้องโทษตายทันที และไม่ทำลายศพ ค่าใช้จ่ายไม่แพง เสียค่าตั้งเครื่องไฟฟ้าครั้งแรกหนึ่งครั้งเท่านั้น ครั้งต่อไปก็เดินเครื่องชั่วคราวอันสั้น ข้อเสียคือ บางคนทนไฟฟ้าได้ดีกว่าคนอื่น คือนั่งเก้าอี้ไฟฟ้าแล้วกลับแข็งแรงขึ้น และต่อสู้กับไฟฟ้าได้นานถึง 25 นาที ซึ่งเป็นการประมาณเวลาของการตายไม่ได้ แล้วแต่บุคคล ก่อนทำการประหารจะมีการเอาลือไฟฟ้ามารัดตามแขน ขา ศีรษะ แล้วจึงปล่อยกระแสไฟฟ้าประมาณ 2,000 โวลต์² ผ่านเข้าตัวนักโทษ กระแสไฟฟ้าจะทำให้กล้ามเนื้อหัวใจ และประสาทหลังถูกทำลาย แต่การใช้เครื่องไฟฟ้านี้ก็ทำให้ศพไหมไปหมด ทำให้ศพน่าเกลียด และกลิ่นไหมจะอบอวลเป็นที่น่าอนาถมาก

¹พ.อ.พระเจ้าวรวงศ์เชอ พระองค์เจ้าจุลจักรพงษ์ , "โทษประหารชีวิตที่อังกฤษ" คูลพาท ปีที่ 3 เล่ม 4 , หน้า 238.

²ศาสตราจารย์ ดร.สงกรานต์ นิยมเสน , "ปัญหาวิธีประหารชีวิต" หน้า 223.

3.5.5 การยิงประหาร ด้วยวิธีการยิงเป้า ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 19 นั้น ประสงค์จะให้ตายควมบาดแผลอาวุธปืนตรงหัวใจ โดยมีคนักโทษแล้ว เอาจากัน ทำเครื่องหมายตรงหัวใจไว้ ถ้ายิงถูกหัวใจตามทฤษฎีควรตายทันที แต่ในทางปฏิบัติอาจของชำร่วยปืนกลดับที่สอง บาดแผลอาวุธปืนนั้นมีความรู้สึกเจ็บน้อย เพราะเป็นอาวุธที่คมมาก แผลจะกลาวไควาอาการเจ็บปวดเกือบไม่มี การทรมานมีน้อย ถ่าเป็นการตายทันที แต่ยังมีข้อคือยู่เสมอว่า ไม่เป็นการตายทันที เพราะกระสุนไม่ตัดหัวใจ กว่าจะชำร่วยที่สอง นักโทษทรมานมาก อนึ่ง การทำลายศพก็มีมาก เลือดจะออกมาเปรอะเปื้อนทั่วไป สำหรับทางแกชอบกพรองนี้ อาจทำได้โดยการจ่อยิงในระยะกระชั้นชิด เช่น จอยิงที่หัวใจ หรือจอยิงสมอง เช่น การประหารชีวิตของจีนคอมมิวนิสต์ แต่วิธีการนี้ ยิงเป็นการทำให้ทำลายศพมากขึ้น

ข้อดีของการยิงเป้า คือ

1. สำหรับเวลาที่ใช้ตั้งแต่มักนักโทษเข้ากับหลัก จนถึงเวลายิงประหาร ก็ไม่เป็นการนานเกินไป จึงไม่เป็นการทรมานจิตใจนักโทษ
2. การประหารด้วยการยิงเป้า สะดวกในการปฏิบัติ คือทำที่ไหนก็ได้
3. เป็นการประหยัด ไม่ตองลงทุนซื้อเครื่องมือมาก เพียงปืนกลกระบอกเดียวก็พอ และค่าใช้จ่ายก็เพียงกระสุนดับเดียว หรืออาจสองดับ

3.5.6 การประหารชีวิตโดยการฉีดยา (Injection) นับว่าเป็นวิธีการประหารชีวิตที่น่าสนใจมาก เพราะ

1. ยาพิษที่ฉีดเข้าในร่างกายผู้ตองโทษประหาร มีผลเฉพาะตัวผู้รับโทษเท่านั้น สารมีพิษมิได้มีผลกระทบกระเทือนผู้อื่น อย่างเช่นการใช้แกสพิษ
2. เป็นวิธีการที่สะดวก แต่ทั้งนี้การใช้ยาพิษจะต้องอยู่ภายใต้การควบคุมของแพทย์ที่จะให้คำรับรองว่า ผู้ตองโทษเมื่อถูกฉีดยาแล้ว จะไคผลโดยแน่นอนรวดเร็ว และไม่เป็นการทรมานผู้ตองโทษเลย

3. ผู้ตองโทษจะได้รับความเจ็บปวดน้อยมาก คือ เพียงบาดแผลจากปลายเข็มเท่านั้น ทำให้เกิดความรู้สึกที่ดีต่อประชาชนทั่วไปว่า เขาไม่ได้รับโทษที่รุนแรงเลยไม่ก่อให้เกิดปฏิกิริยาต่อต้านจากประชาชน หรือกระทบกระเทือนต่อจิตใจของประชาชนจนเกินไป

วิธีการประหารชีวิตอย่างนี้ เพิ่งจะเป็นที่ยอมรับใช้กันเมื่อ ปี ค.ศ. 1977¹ นี้เอง และคาดว่าจะเป็นที่นิยมใช้ต่อไปในอนาคต ดังนั้น ประเทศไทยสมควรจะได้รับการเปลี่ยนแปลงกฎหมายอาญา มาตรา 19 เสียใหม่ ทั้งนี้ เพื่อความเหมาะสมของสังคมและเศรษฐกิจของประเทศ.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹ จตุพร วงศ์ทองสวรรค์ , "โทษประหารชีวิต" หน้า 109.